

DVOMESEČNIK
LETNIK 75
ŠTEV. 1 (515)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

JANUAR-FEBRUAR 2002

1

Salezijanski Vestnik



Za toplino doma



VS

DVOMESEČNIK

1/2002, letnik 75 (štev. 515)
Glasilo za salesijansko družino
Izdaja Salesijanski inšpektorat v
Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477



VSEBINA

- 4 Stoletni jubilej – razni avtorji
- 10 Duhovnik v naši družini – zakonca Ana in Janez
- 12 Don Bosko, naš vzor – vrh. predstojnik J. E. Vecchi
- 14 Po 66-ih letih spet doma – misijonar J. Kramar
- 16 Dom, ki sprejema – Tone Ciglar SDB
- 18 Vsak išče svoj dom – anketa
- 20 Ustvariti topel dom – družina Kladnik iz Radmirja
- 22 Na robu vojne – pogovor s pakistanskim misijonarjem
- 24 Misijoni: Afrika, Indija – Poljanšek, Kešpret, Zabret
- 26 Marija, žena značaja – s. Marija Žibert HMP
- 28 Naši rajni: Franc Oražem SDB
- 31 O Bog, ne dopusti, da bi umrl! – Teresio Bosco



SV izhaja v **53** narodnih izdajah, v **24** jezikih in v **128** državah, kjer delujejo salesijanci (letna naklada je nad **10** milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina - **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija - Centralna Amerika (Salvador) - **Ceška** - Čile - Ekvador - Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malayalam tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja - Kanada - Kenija - **Kitajska** (HongKong) - Kolumbija - Kongo - Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** - Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** - Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Šri Lanka - Tajska - Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salesijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na žiro račun in pripisete, za kateri namen:

Salezijanci, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
štev. ž.R.: **51800-620-336 05 1200119-15059, pripis: "SV"**

SALEZIJANSKA HIŠA

dom

KI SPREJEMA



ZOPET V SVOJEM PRVEM DOMU

Med pomembnejšimi dogodki jubilejnega leta 2001, v katerem smo praznovali stoletnico prihoda prvih salezijancev na Slovenijo, je bil prav gotovo naš ponoven vstop v prenovljen in opleščen rakovniški grad. Za več kot pol stoletja nam je bil grad odvet. V njem so prebivali tuji ljudje. Ob ponovnem stopanju čez prag gradu smo se nehote spomnili svetopisemskih besed: »Ko nas je Gospod vodil domov iz suženjstva, smo mislili, da sanjamo« (Ps 125).

Rakovniški grad je za slovenske salezijance več kot navadna stavba. To je bil njihov prvi dom ob prihodu na Slovenijo. Pripravili in podarili so jim ga salezijanski sotrudniki in drugi dobri ljudje, ki so želeli, da se don Boskovo delo razširi tudi pri nas. V ta dom so na praznik Brezmadežne l. 1901 sprejeli prvega fanta in nato še mnoge druge. V njem so tako salezijanci kot mladi okušali toplino doma in veselje življenja v bratski skupnosti. Od tu so razširili svoje delo za mladino tako po Sloveniji kot zunaj nje. Odrpli so vrata mnogih hiš, v katerih so mladi našli svoj novi dom in pomoč v pripravi na življenje.

ŽIVETI BREZ DOMA

To, kar posebej zaznamuje don Boskovo delo za mladino,

je prav prizadevanje, da bi mladim omogočil izkušnjo doma in pristnih medčloveških odnosov.

Zagotovo ga je k temu spodbujala izkušnja iz otroških let, ko je moral že kot dvanajstleten otrok zaradi težavnih razmer v družini zapustiti domače ognjišče in kar za tri leta oditi v drug kraj, med tuje ljudi in si z delom služiti vsakdanji kos kruha. Te boleče ločitve od ljubljene mame Marjete in domače hiše ni nikoli pozabil. Večkrat je priznal, da je bil to eden najbolj žalostnih dni v njegovem življenju. Verjetno se je prav v tej trpki izkušnji porodila v njem odločitev, da si bo vse življenje prizadeval, da bi mladim omogočil izkušnjo doma in osrečujočih medčloveških odnosov.

Brezdomstvo je bila in je tudi danes za mnoge ljudi, starejše in mlajše, boleča izkušnja. Doživela sta jo celo Jožef in Marija z novorojenim Jezusom v božični noči in na begu v Egipt. Tudi danes mnogim ni dano, da bi se veselili življenja v svojem domu in med svojimi ljudmi. Njihov dom so le želje in hrepenenja.

ČLOVEKOVO HREPENENJE PO DOMU

Pomenljivi so izsledki sodobnih raziskav o vrednotah mladih v Evropi. Čeprav se vred-

note mladih pogosto spreminjajo, ostajata prav *dom in družina* že dolgo dve najbolj cenjeni in iskani vrednoti sodobnega mladega človeka.

Vsi, ki smo se posvetili vzgoji mladine, vemo, kako pomembna je izkušnja doma za rast in razvoj mladega človeka. Hkrati se zavedamo, da dom niso le zidovi, stene in predmeti v njih. Dom so predvsem ljudje in njihovi medsebojni odnosi. Po njih spoznavamo, kakšen je dom. Zdi se, da je danes vedno več hiš, velikih in lepih, in vedno manj domov.

Dom je tam, kjer se vsak čuti sprejet, cenjen in ljubljen. V domu najde človek zavarovanost, pa tudi spodbude in dobre zglede, ki ga silijo k rasti in osebnemu zorenju. Dom je tam, kjer vsakdo čuti, da lahko veliko daje in obilo prejema. Dom je kraj, kjer ljudje okušajo osrečujočo medsebojno bližino. Mladi, ki jim je dana takšna izkušnja doma, se navadno z zaupanjem in brez strahov ozirajo v prihodnost in se nanjo zavzeto pripravljajo.

Takšni naj bi bili domovi naših družin, takšen dom skušamo po don Boskovem zgledu tudi mi ponuditi mladim. To je dom po meri hrepenenj in pričakovanj mladega človeka, ki je odprt za vse, kar je dobro in plemenito. To je okolje, v katerem lahko vsak odkrije in razvije vse svoje sposobnosti, se izogne številnim stranpotem mladosti in se skuša kar najbolje pripraviti na življenje.

Lojze Dobravec
inšpektor

Stoletni jubilej

BOGU HVALA!

Zadnji teden v novembru se je na Rakovniku zvrstilo kar nekaj dogodkov ob slavu stoletnice prihoda prvih salezijancev na Slovensko. Skozi ves teden smo se ob večerih v večjem številu zbirali pri maši, pri kateri so sodelovale razne skupine (mladi animatorji, rakovniški pevski zbori, sestre HMP, salezijanski bogoslovci ...). V nedeljo 18. novembra je rakovniški župnijski pevski zbor prepeval pesmi slovenskih salezijanskih skladateljev (pri maši in po njej). V sredo so se salezijanci zbrali na duhovni obnovi, obenem pa je bila tudi tiskovna konferenca, na kateri je bila predstavljena obširna knjiga našega sobrata, dr. Bogdana Kolarja, Salezijanci sto let na Slovenskem; pa jubilejna številka Salezijanskega vestnika in poslanstvo slovenskih salezijancev danes. V četrtek smo slovesno blagoslovili obnovljeni grad, nekateri pa smo poromali na grob kateheta Janeza Smrekarja v Dolsko. V petek, na sam dan prihoda, smo imeli v cerkvi Marije Pomočnice celodnevno češčenje Najsvetejšega, pri maši pa je poleg inšpektorja in bogoslovcev sodeloval ljubljanski oktet. Sobotno dopoldne (24.) so cerkev napolnili člani Združenja Marije Pomočnice ter molivci za duhovne poklice. V nedeljo dopoldne so se zbrali predstavniki skupin salezijanske družine, osrednje slavje pa je bilo v nedeljo popoldne, pri katerem je prepeval združen mešani mladinski pevski zbor (kakih 300 mladih) ob spremljavi orkestra glasbene šole Rakovnik. Sv. mašo je vodil beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar, ob njem sta bila barski nadškof msgr. Žef Gashi in stiški opat dr. Anton Nadrah; pa namestnik vrh. predstojnika salezijancev Luc van Looy in naš inšpektor Lojze Dobravec. Še kakih 100 duhovnikov in nabito polna cerkev vernikov ... Hvala vsem, ki ste bili v teh dneh z nami: za tolika voščila, molitve in vašo navzočnost.

POTREBUJEMO LJUDI MODROSTI

Danes smo tu, pred našo Materjo, povzdignjenih glav in pojočih src, da bi priznavali, kako se je Bogozrl nasvoje ponižne in nevredne služabnike in po njih storil velike reči ... Dal nam je cvetočo pomlad ... začetno gorčično zrno se je naglo razraslo ... spuščali so se oblaki, grmelo je in treskalo, zdvijale so se nevihte preizkušeni in nevihte naših slabosti, a rakovniški grad s svetiščem Marije Pomočnice stoji, kipi kvišku in se razgleduje po prihodnosti. Pri tem svetem shodu in v tem veličastnem zboru nam torej Gospod daje priložnost, da se poučujemo v resnični modrosti življenja in spodbujamo ... Ničesar toliko ne potrebujemo v tem trenutku kot ljudi modrosti, pravih spodbujevalcev ... Velika in enkratna



don Boskova karizma je prav v tem, da je mlademu človeku na tako mojstrski način približal Boga, Cerkvi Mater in Pomočnico, človeški družbi vzgojo, narodom zgodovino, tehniki dušo, da je dolgočasje spreminjal v navdušenje, črnogledje v optimizem, represivnost v preventivnost in črko v duha. Da, don Bosko je učitelj in oče; človek poučevanja in spodbujanja. Sam si najbolj želim, da bi bila salezijanska družina v novem stoletju prav tako učiteljica ter oče in mati, sposobna navdihovati in ogrevati.

msgr. Stanislav Hočevar, iz pridige pri slovesni maši ob stoletnici 25. 11. 2001

REKEL SEM SI: RAZUMELI SO!

Prepričan sem, da vsi razumete besedo »bravi!«, dobri, dobri ste Slovenci! Ko bi kdo prišel na tole slavje in bi videl vas – ki molite, bi rekel: "Da, razumeli so." Ko vidim vas, vaše petje in vaše igranje – ki izžareva molitev, si rečem: "Da, razumeli ste." Ko vidim vas duhovnike, sestre, ministrante, mlade, si rečem: "Don Bosko je prišel v Slovenijo ..." Vendar ne samo zato, da bi napravil kako malenkost; da bi morda odprl kako župnijo ali šolo; ne

samo zato, dabi ljubil mlade ... ampak, da bi povezal slovensko kulturo krščansko in salezijansko kulturo. Ko smo slišali don Boskovo pesem, ki je povzročila najmočnejše vibracije v cerkvi,



Rakovniški pevski zbor: Koncert pesmi salezijanskih skladateljev

sem si rekel: "Tukaj se je povezala krščanska, slovenska in salezijanska kultura." In to je sad prizadevanja tolikih, tolikih ljudi ... Pa še nekaj: veste, slovenske salezijance sem srečal po vsem svetu: v Ruandi, na Papui Novi Gvineji, v Argentini, Kanadi ... Res ste čudoviti, ker ste zaupali Gospodu. To slavje pa obenem pomeni začetek 2. stoletje, pomeni polaganje temeljnega kamna za naslednje stoletje.

Luc van Looy, namestnik vrh. predstojnika salezijanske družbe

V PRAVEM RAJU NA ZEMLJI

Veselje salezijancev, so-trudnikov in don Boskovih prijateljev je bilo navzoče ob vsakem pogledu in ob vsaki izrečeni besedi. Ob treh popoldne so ljudje cerkev napolnili do zadnjega kotička, bili so vdanopobožni in ganjeni. Ko smo na začetku v procesiji šli med njimi skozi cerkev, sem v sebi čutil njihovo močno čutenje in globoko vero, združeno z veseljem, ki se je izlivalo iz njihovih pogledov, iz pesmi in mo-

litev, ki so jih šepetale ustnice. Res ne najdem besed za opis globoke duhovne izkušnje, ki sem jo doživel v tistih trenutkih in ves čas slovesnosti. Znašel sem se v pravem »raju« na zemlji, kot je nekoč dejal don Bosko, še posebno ob poslušanju petja zbora in vsega ljudstva. V njih se je videlo neizmerno veselje, da so lahko prepevali in slavili Boga za dar, ki ga je Gospod

dal Cerkvi v osebi don Boska in za salezijansko navzočnost med njimi v Sloveniji ... Mladci pevci so bili kot spremenjeni, razsvetljeni od Gospoda, bili so drugačni, izžarevali so veselje s petjem in peli so res s tistim veseljem, ki napolnjuje življenje. Slišal sem njihove besede, ki so prihajale do srca, besede spoštovanja, zahvale in ponosa, da so del velike salezijanske družine ter da živijo ogenj salezijanske mladinske duhovnosti.

salezijanec Giuseppe Coro, Iz dnevniškega zapisa, Rim, 26. november 2001



TISKANI MEDIJI O STOLETNICI

Za salezijansko skupnost ... je letojnji november prav posebnega pomena, saj v petek triindvajsetega mineva sto leto od prihoda prvih redovnikov sv. Janeza Boska na Slovensko. Ta **pomembni jubilej** bodo v župnišču počastili z bogatim duhovnim programom, ki bo dosegel višek v nedeljo ...

DELO, 21. 11. 2001

Na začetku jubilejnega tedna praznovanj stoletnice ... je Mesani cerkveni zbor župnije Lj. Rakovnik v nedeljo 18. novembra v svetišču Marije Pomočnice pripravil celovečerni **koncert zborovskih pesmi salezijanskih skladateljev** (S. Mihelič, F. Cigan, F. Mihelčič, J. Gržinčič, J. Streččanski) ... Nadvse lep je bil večer zborovskih pesmi, zgovoren v izpovednih slogih posameznih skladateljev.

DRUŽINA, 48/2001

Brezmejna ljubezen do mladih je navedena kot najbolj značilna lastnost Janeza Boska, moža iz predmestja italijanskega Torina, ki je leta 1859 ustanovil Družbo sv. Frančiška Saleskega. Njeni člani se imenujejo don Boskovi salezijanci, prvi štirje pripadniki te redovne skupnosti pa so v Slovenijo prispeli na današnji dan leta 1901 ... Salezijanci so s približno 120 člani največja moška redovna skupnost pri nas.

DELO, 23. 11. 2001

Ob stoti obletnici prihoda prvih salezijancev v naše kraje so včeraj **odprli obnovljeni Rakovniški grad**, ki jim ga je država vrnila pred tremi leti. Grad je tako ponovno postal osrednja ustanova slovenskih salezijancev. Ob tej priložnosti so v skoraj štiristo let stari stavbi pripravili tudi razstavo različnih zgodovinskih dokumentov. »Ponovno vstopamo v svoj prvi dom na Slovenskem. Zdi se nam, da sanjamo. Ta hiša je več kot le zidovi, za nas ima simboličen pomen ...« je včeraj ob blagoslovitvi obnovljenega Rakovniškega gradu povedal prof. Lojze Dobravec, višji predstojnik slovenskih salezijancev.

DNEVNIK, 23. 11. 2001

Ves grad se je nenadoma za določen čas spremenil v **čudovit razstavni prostor** ... V idilično prenovljenem gradu je v osmih enotah razveseljivo nazorno zasnoval **razstavo** dr. Bogdan Kolar, oblikovno pa sta jo uredila Janez Krnc in Marko Suhoveršnik. Razstavki



Tiskovna konferenca ob stoletnici v rakovniškem gradu

VSI BI MORALI NA KOLENA IN SE ZAHVALJEVATI

Bil je lep sončen dan, resnično dan, ki ga je naredil Gospod! Slovesno praznovanje pri Mariji Pomočnici na Rakovniku. Najprej smo si v gradu ogledali razstavo ob 100-letnici. Najbolj me je nagovorila soba, kjer so bile razstavljene relikvije don Boska, mame Marjete, Dominika Savia ... Pokleknila sem pred njimi in jim vse, kar sem v srcu prinesla na Rakovnik, v duhu izročila: solze spoštovanja in zahvale za toliko dobrega ... Slovesnost se je nadaljevala z najsvetejšim – sv. mašo, ki jo je daroval beograjski nadškof. Uvodno besedo je imel predstojnik salezijancev v Sloveniji Lojze Dobravec. Dejal je: »Sedaj bi morali vsi na kolena in se zahvaljevati Bogu za vse. Preprosto, da smo tukaj, da smo skupaj in se za vse zahvalimo Mariji!« ... Polni vtisov smo se vračali domov. Ko sem stopala na mestni avtobus, poln romarjev, je neka ženica rekla: »Kako lepo bo šele v nebesih, ko je že tukaj danes prelepo!«

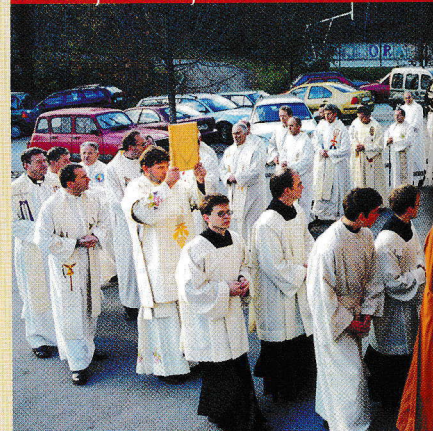
Zinka Kočevar, Škofja Loka



Na grobu kanonika J. Smrekarja



Srečanje salezijanske družine





Slovesna maša: deset sveč za deset desetletij - tudi za vse žrtve



Blagoslov gradu - 22. 11. 2002



V spomin na salez. mučence



HVALEŽNI ZA SALEZIJANSKO VZGOJO

Praznik staršev izkoristimo za to, da jim izkažemo hvaležnost za vse, kar so storili za nas in da pokukamo v prihodnost z najlepšimi željami.

Kar sta oče in mati v družini, to so salezijanci v naši župniji. Kot družina praznujemo skupaj obletnico njihovega rojstva v Sloveniji. In kot hvaležni otroci se oziram nazaj in smo veseli, da jih imamo. 100 let pomeni 100 generacij otrok in družin, ki so bile zaznamovane s salezijansko vzgojo. Življenja v skupnosti, odgovornosti do drugih in iskanja globoko zorane poti v življenju sem se naučila tukaj. Vem, da bi bila drugačna, če bi odrasčala v kaki drugi župniji. Zato želim, da bi tudi moji otroci z veseljem prihajali na Rakovnik.

Salezijancem za naslednjih 100 let želim, da bi znali najti načine, kako zaznamovati generacije otrok, ki prihajajo in da bi v nas, župljanih, našli odgovorne sodelavce. Bogu hvala za 100 let nazaj in prošnja za 100 let naprej.

Jožica Z., uvod v mašo na Rakovniku, 21. 11. 2001

v posameznih enotah obiskovalca nagovorijo o mnogoterem razveseljenem delu slovenskih salezijancev v časovnem razponu med letoma 1901 in 2001.

DRUŽINA, 49/2001

Osrednjo slovesnost je 25. novembra v cerkvi Marije Pomočnice vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar Na slovesnost so priromali tudi iz zamejstva, pa iz Srbije, Črne gore, Kosova. Glasbeno so slovesnost požlahtnili Zdruzeni mladinski mešani pevski zbori, pa orkester Glasbene sole Rakovnik. Ko se je v svojem mašnem nagovoru nadškof Hočevar razgledal po stoletni salezijanski preteklosti, je med drugim spomnil, kako se je začetno gorčično zrno razraslo v mladinske centre, sole, delavnice, župnijska središča, založbe in nešteta duhovna gibanja.

NEDELJA, 9. 12. 2001

Na Rakovniku v Ljubljani, **kjer je znamenita cerkev Marije Pomočnice**, so pretekli teden proslavili 100-letnico prihoda prvih salezijancev v Ljubljano ... Kljub neprijaznim razmeram, ki so se pojavljale v sto letih, so razvili bogato dejavnost ... Salezijanci skušajo pomagati mladim iz težav ter jim olajšati življenje. Vrline salezijancev so pristinost in izvinnost, preprostost, domačnost, prijateljstvo, veselje ..., odprtost za sodelovanje in želja, da bi se vsi, ki želijo dobro, povezali.

GORENJSKI GLAS, 27. 11. 2001

Ob koncu vojne je Slovenijo zapustilo okoli 90 salezijancev, ki so odšli na Koroško in v Italijo. Premoženje salezijanske skupnosti je bilo nacionalizirano. Cerkev na Kodeljevem je bila spremenjena v vojaško skladišče. V zavodu na Rakovniku je ostalo le nekaj sobic, bogoslovci so morali l. 1947 oditi v škofijsko seminarij v Ljubljani. Mnoge župnije so bile brez duhovnikov, zato so salezijanci sprejeli delo na župnijah, kajti to je bil edini način, da so preživeli.

OGNJIŠČE, 1/2002

*Jubilejni teden ... se je prav gotovo najbolj trajno zaznamoval s knjigo zgodovinarja dr. Bogdana Kolarja **Salezijanci / sto let na Slovenskem**. Na peto straneh je v sliki in besedi ... v štiri obsežna poglavja dr. Kolar zarisal delo salezijancev ter jih postavil v preplet političnega, kulturnega, vzgojnega, narodnega in cerkvenega dogajanja.*

DRUŽINA, 49/2001



SODRAŽICA

DON BOSKO ZA STOLETnico V SODRAŽICI

Pesem *Oče, učitelj in prijatelj* je na praznik Brezmadežne zopet zadonela v župnijskem domu v Sodražici. Don Bosko z Dominikom Saviem namreč odselej domuje tudi v naši veroučni učilnici. Lepa podoba z značilnim vedrim in hkrati odločnim izrazom don Boska in svetniškim obrazom mladega Dominika Savia naj bo izraz hvaležnosti in spomina na 100-letnico prihoda salezijancev v Slovenijo in zahvala za salezijanske duhovnike iz naše župnije. Kot ena družina smo se zbrali najprej pri sv. maši v cerkvi, nato pa v župnijskem domu k blagoslovu. Slovesnost je vodil inšpektor Lojze Dobravec s somaševalci. Med nami so bili tudi gostje iz raznih krajev Slovenije: molivke iz Loškega Potoka, inšpektorica don Boskovih sotrudnic ga. Jožica Pregl z družino iz Maribora, več salezijancev in nekaj drugih uglednih gostov in prijateljev.

To je bil praznik tudi za naše mlade, saj so se nekateri vneto pripravljali in lepo sodelovali. Bili so razigrani in veseli. Vsemogočnega prosimo, naj bi kot nekdanj

zopet poklical mlade iz naše župnije na pot služenja, morda tudi po zgledu sv. Janeza Boska. Bog daj, da bi mladi ta klic zaznali in se velikodušno odzvali.

Ljubica Košir

MURSKA SOBOTA

ZAHVALNI DAN PRI SESTRAH HMP

Zahvalni dan je praznik, ki vsako leto znova poveže sestre Hčere Marije Pomočnice, mlade animatorje, ki z njimi sodelujejo, ter otroke višjih razredov OŠ, ki jih sestre širom Slovenije srečujemo pri verouku, v oratorijih in na drugih programih. Zahvalni dan se je odvijal v soboto 20. oktobra v Murski Soboti pod geslom: ODPRIMO SE SONCU. V pestrem programu smo spoznali lik sv. Marije D. Mazzarello, ki je znala svoje življenje odpirati Božjemu soncu. Mineva namreč 50 let, odkar je bila razglašena za svetnico. Navdušena pesem, zavzetost animatorjev, dobrodelni srečolov, veselje na športnem igrišču in gostoljubnost domačinov ob letošnjem prazniku so nam ostali globoko v srcu... Zahvalni dan je dosegel svoj vrh pri sv. maši v soboški župnijski cerkvi. V pripravi na praz-

nik so otroci po župnijah pripravljali izdelke na temo molitev. Pribesneli so jih na oltar in si jih ob koncu maše izmenjali. Najgloblje veselje smo doživeli pri skupni molitvi in slavljenju Boga za vse, s čimer nas obdarja: tudi za življenje in delo sester HMP, ki se po vzoru sv. M. D. Mazzarello posvečajo vzgoji otrok in mladine. Animatorji so o zahvalnem dnevu povedali naslednje:

● Vseповsod je polno otrok, animatorjev, sester, dela toliko, da se ven ne vidiš ... a vseeno je v naših srcih zaznati živahnost razposajenost in igro nasmejanost ... V spominu mi je ostala Pavčkova misel: »Na svetu si, da SAM si sonce!« Torej, bodimo sonce in sledimo svojemu soncu! *Klementina*

● Na zahvalnem dnevu se mi je zdelo lepo, da se je toliko mladine iz Slovenije zbralo na enem mestu in da so se vsi zabavali, družili s svojimi vrstniki iz drugih krajev ter sklepali nova prijateljstva. *Tjaša*

● Zahvalni dan je bil zame nekaj novega, saj sem animatorka postala šele pred kratkim. Zdelo se mi je super, da smo vsi tako lepo sodelovali ter se razumeli med sabo. Vesela sem vseh novih poznanstev in že se veselim naslednjega zahvalnega dne.

Jerneja pripravila s. Damjana

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU Zvezek 1942-1971



AVSTRIJA

NOVI DUNAJSKI POMOŽNI ŠKOF JE SALEZIJANEC

15. oktobra 2001 je papež Janez Pavel II. za novega pomožnega škofa na Dunaju imenoval salezijanca **Ludwiga Schwarza** (naslovni škof v Simidicci). V škofa je bil posvečen v katedrali sv. Štefana na Dunaju, in sicer istega dne in isto uro (25. novembra), ko smo na Rakovniku obhajali zunanjo slovesnost ob prihodu salezijancev na Slovensko. Novi škof je bil rojen l. 1940 v Bratislavi na Slovaškem, l. 1957 je postal salezijanec, l. 1964 duhovnik, l. 1971 se je specializiral v filologiji in klasični arheologiji, od l. 1969 do 1978 je bil ravnatelj medškofijskega sementišča za odrasle poklice *Canisiusheimu* v Hornu. Od l. 1978 do 1984 je bil predstojnik avstrijskih salezijancev, od l. 1984 pa je bil vse do l. 1999 na salezijanski univerzi v Rimu (UPS), kjer je postopoma prevzemal razne odgovorne službe – vse do predstojnika salezijanske vizitatorije UPS. Ko se je l. 1999 vrnil v Avstrijo, je bil imenovan za narodnega misijonskega voditelja v Avstriji.

LETO 1942, JANUAR - DECEMBER

Januar: Salezijanski zavod na Rakovniku vsebuje: poslopje za II. državno moško realno gimnazijo, ki je oddana Komisarjatu v najem, konvikt za dijake, začasno bivališče ostanka veržejskih gojencev, ki so se pripravljali za naš poklic, inšpektortat s tiskarno, črkostavnico, knjigoveznico ter klišarno in dnevni oratorij. Vseh sobratov je v zavodu 48 in g. inšpektor ... aspirantov je 12, veržejskih fantov je 21, konviktovcev 115 ...

Hrane nam še ne primanjkuje, vendar zelo štedimo; zjutraj imajo vsi polento: gospodje in gojenci ...

23. februar. Začela se je blokada Ljubljane. Popoldne ob 3h niso več pustili v mesto. V torek so potegnili žično oviro okoli mesta. Pri nas je šla žična ovira pred cerkvijo tako ... da smo ostali zunaj mesta, bili smo popolnoma odrezani od mesta ...

7. marec. Imeli smo preiskavo na Rakovniku ... trajala (je) od 7.30 do 11.45 ... iščejo orožje, municijo in komuniste. Pri nas niso našli nič od tega, samo stare puške, bajonete in sablje, ki smo jih imeli za gledališče ...

Istočasno, ko je bila preiskava v zavodu, so vojaki razdirali žično oviro pred Rakovnikom in jo začeli prestavljati, tako da smo sedaj vključeni v mesto ...

14. marec. Danes smo imeli spet zelo hudo preiskavo. Naznačili so nas, da imamo orožje in strelivo skrito. Seveda še sanjalo se nam ni o kakšnem orožju in strelivu ... Lomili so nam pod in razbijali stene. Po podstrešju vse premetali. Našli seveda niso nič, ker ni bilo kaj najti ... Isti dan je prišel eden oficir in prosil, da damo nekaj prostorov na razpolaga, da se vanje naselijo vojaki ...

19. marec. Popoldne so se videli požari. Gorel je Kurešček in sosednje vasi, tudi Golo.

15. maj. V petek ponoči so ob 11h odpeljali dijaka Hrastelj Jožefa (3. r.) ... v vojašnico in čez nekaj dni v Gonars. Ravnatelj je posredoval, da bi ga izpustili ...

19. maj. Danes je prišel večji del klerikov iz Lanišča sem na Rakovnik. Ogroženi so od partizanov, zato so se umaknili ... naslednje dni so prišli še ostali ...

26. maj. Danes so komunisti umorili univerz. prof. dr. Erlicha in akademika Rojca pri Ljudski kuhinji, ko sta šla od sv. maše ...

27. junij. Imeli smo preiskavo v hiši od 8h naprej. Okoli 60 ljudi so odpeljali s seboj v kasarno. Jemali so smučke in gojzarje. Izmed tistih, ki so jih odpeljali v kasarno, se jih 9 ni vrnilo. Šli so v internacijo v Gonars še isti večer. So pa tile ... Še isti popoldne smo iskali načina, da jih rešimo. Takoj naslednji dan smo vložili prošnjo za rešitev ...

15. november. Vojaki so odšli iz zavoda. Premeščeni so bili v Dobropolje. Prostore smo začeli snažiti ...

V mesecu **decembru** je ljubljanski škof poslal okrožnico, kjer poziva vernike na opravljanje peterih prvih sobot v mesecu, da bi izprosili tako potreben mir ...

DUHOVNIK V NAŠI DRUŽINI?



Prvič se nama je zastavilo vprašanje, kaj nama pomeni poklic duhovnika. Že od malih nog naprej sva tesno povezana z duhovniki, redovniki in redovnicami. Vedno so bili to najini prijatelji, pri katerih sva se dobro počutila, s katerimi smo sodelovali, ki so nama pomagali. Vedno sva duhovnike jemala kot prijatelje v pravem pomenu besede.

IZMED LJUDI ZALJUDI

Odločiti se za poklic duhovnika danes je zares velik korak. Saj se velikokrat sliši: »Ali ga ni škoda!«

Pa prav za ta poklic bi se morali odločati najboljši fantje in dekleta. S tem ne misliva, da je poklic moža/očeta ali žene/matere kaj manj vreden.

Razlika je le v tem, da se starši razdajamo samo v družini in pomagamo k zorenju manjšemu krogu ljudi. Mi moramo tukaj dati vse od sebe, da bi šli iz družine čim boljši ljudje, ki bi potem to poslanstvo spet nadaljevali. Duhovnik pa je nevezan in lahko pomaga zelo širokemu krogu ljudi. Se razdaja zanje in zanje živi. Pri tem pa doživlja vzpone in padce. Če dela z ljudmi in ima pri tem uspeh, ga to motivira k še boljšemu in zagnanemu delu. Še večkrat pa je deležen kritik, ki ga potarejo in le z močno voljo lahko nadaljuje svoje poslanstvo. Tukaj pa pride do izraza poklicanost in zaupanje v Boga. Gotovo pa ima tudi duhovnik dobre in slabe trenutke. Zavedava se, da je tudi duhovnik samo človek. Zato jih tudi spoštujeva in v družinski molitvi prosimo,

da bi vztrajali na poti in da bi na tej poti naredili čim več dobrega.

KRISTUSOVI POSLANCI

Poklic duhovnika, redovnika ali redovnice ima še posebno težo, saj na zemlji zastopajo Kristusa. Po njem lahko pride mo do zakramentov, ki nam pomagajo v življenju in nas vodijo k zveličanju. Ravno to, da je posvečena oseba, daje duhovniku pravico, da je drugačen od drugih ljudi. Učijo nas moliti, razlagajo Sv.pismo, pomagajo, kjer je pomoč potrebna. Danes veliko ljudi potrebuje psihologa zaradi stresov in napetega življenja. Za nas je najboljši psiholog duhovnik v vlogi spovednika. Prepričana sva, da noben psiholog ne more tako umiriti človekove notranjosti kot dobra spoved. Premalo se zavedamo, kaj imamo, ko imamo na razpolago toliko duhovnikov, ki se trudijo za nas, ne da bi za to dobili kakšno priznanje ali plačilo.

Tako, kot so duhovniki najini prijatelji, tako so prijatelji najinih otrok. Radi se udeležujejo duhovnih vaj, oratorijev, radi ministrirajo. Tudi oni vidijo v duhovnikih nesebične prijatelje in ljudi, na katere se res lahko zaneses in pri katerih čutiš, da si

ČEMŠENIK - Ivan ZUPAN, zlatomašnik



23. septembra je imel v svoji domači župniji zlato mašo salezijski duhovnik Ivan Zupan, dolgoletni misijonar v Južni Ameriki (Argentina, Bolivija), leta 1971 pa se je vrnil v domovino in sedaj tukaj opravlja svoje duhovniško poslanstvo: pomaga v župniji sv. Janeza Boska v Mariboru, poleg tega pa zavzeto sodeluje pri gibanjih *Serra klub* in *Združenju Marije Pomočnice*.

sprejet. To pa je danes vrednota, katere ni veliko, zato je toliko bolj cenjena.

Dragi prijatelji duhovniki, redovniki in redovnice! Hvala vam za ves vaš trud za nas. Hvala vam in z veseljem molimo za vas, da bi vedno delali dobro in ne bi omagali na svoji poti. Bog povrni.

Ana in Janez

MOLITVENI NAMENI

◆ JANUAR

Sredstva družbenega obveščanja ustvarjajo javno mnenje o Cerkvi in družbi.

Molimo za časnikarje in druge delavce pri sredstvih družbenega obveščanja, da bi se zavzemali za resnico in pravico v duhu ljubezni, tudi ko poročajo o življenju in delu Cerkve in njenih predstavnikov.

◆ FEBRUAR

Spreobrne se in veruje evangeliju!

Usmiljeni Bog, dobrotno se ozri na našo slabost in nas brani s svojo močno roko, da skupaj z dušnimi pastirji ne omagamo v boju z močmi teme.

◆ MAREC

Na veliki četrtek obhajamo spomin dneva, ko je naš Gospod Jezus Kristus svojim apostolom in po njih tudi nam podelil svoje duhovništvo.

Molimo za duhovnike, redovnike in redovnice, naj Gospod Bog obilno razlije nadnje svoje darove, da bodo zvesti služabniki in služabnice Kristusa, velikega duhovnika, da bodo tako močno vabilo mladim za duhovniško ali redovniško življenje.

Ob don Boskovem pogrebu je govornik kanonik Balesio dejal: »Gotovo je bil don Bosko za mnoge izmed nas angel duhovnega poklica ... Iz njegovega oratorija je izhajalo na stotine in stotine fantov, ki so ob njem zahrepeneli po duhovnem poklicu ...« Don Bosko je v prva pravila salezijancem zapisal, »da se salezijanska družba posveča vzgoji zapuščene mladine in prav posebej tistim, ki čutijo, da jih Bog kliče v posebno službo duhovnega poklica.« V pismu ravnateljem je 1976 zapisal: »Ni treba, da bi vam znova dajal naročila, naj se močno gojijo duhovni poklici. To je sedaj prvenstveni namen, h kateremu teži naša družba. Izredno pomanjkanje duhovnih poklicev, ki nas iz leta v leto bolj teži, je trenutno največje zlo, ki nas ogroža. To, kar bi vam rad sedaj povedal, so nekatere zakonitosti, kako učinkovito prebuditi duhovne poklice ...« (MB XII, 87). Že leta 1883 je don Bosko sam naštel prek 2.000 duhovnikov in redovnikov, ki so izšli iz njegovih ustanov (prim. MB 8,719-732). Ob koncu njegovega življenja se omenja številka 6.000. Tudi besede don Mihaela Rue, prvega don Boskovega naslednika, potrjujejo veliko don Boskovo vneto za poživljanje duhovnih poklicev: »Salezijancem mora biti pri srcu skrb za duhovne poklice, ker brez njih bi družba sv. Frančiška Saleškega slabela in ne bi ustrezala namenu, ki ga je imel don Bosko, ko jo je ustanovil.«

Duha ljubezni do Cerkve in do dela za duhovne poklice so nosili v svojih srcih in pri pastoralnem delu tudi slovenski salezijanci v sto letih svoje navzočnosti v Sloveniji. Mnogo duhovnih poklicev se je porodilo, zorelo in dozorelo ob salezijanskem vzgojnem delu v zavodih in po župnijah. Nekateri so postali salezijanci, drugi škofijski duhovniki, tretje je pritegnila karizma drugih redovnih skupnosti ali so se odločili za misijone. V minulih 100 letih so pomembno vlogo odigrala duhovna središča, kot so: Rakovnik, Radna pri Boštanju, Veržej, v zadnjih 35-ih letih pa Želimlje, kjer je bilo salezijansko malo semenišče. V Želimljem se je pred 25-timi leti porodila pobuda za združenje molivcev za duhovne poklice.

Ob praznovanju 100-letnice prihoda salezijancev v Slovenijo, se Bogu zahvaljujemo za dosedanje poklicno rodovitnost. Zadnja leta nas Gospod preizkuša. Ni popolnoma odtegnil svojega blagoslova pri poklicni pastoralni, čutimo pa poklicno sušo. To pomanjkanje novih poklicev je za vse nas opomin, izziv in vabilo k prenovljeni poklicni zvestobi in k zavzeti poklicni pastoralni v blagor celotne Cerkve.

Dragi molivci in molivke! Duhovni poklici so zadeva vse Cerkve in vsakega posameznega kristjana. Vabim vas, da z molitvijo in drugače še naprej podpirate mlade pri njihovi pogumni poklicni odločitvi. K delu in molitvi za duhovne poklice povabite še druge. Kadar pa umre član združenja molivcev za duhovne poklice, najдите koga, ki bo nadaljeval njegovo poslanstvo. Jezus tudi danes zagotavlja: »Prosrite in boste prejeli!«

Hvala za vaše sodelovanje! Iskrena zahvala tudi za božična in novoletna voščila in za vaš dar za obnovo Marijanišča v Veržeju.

Ivan Turk, voditelj molivcev

DON BOSKO NAŠ VZOR

ŽEJA PODUHOVNOSTI

Danes je povsod čutiti veliko potrebo in željo po duhovnosti: na vzhodu in zahodu, v vernem in nevernem okolju. Tudi v vsej salezijanski družini se zavedamo, medtem ko zadovoljno opazujemo svoje delo, da pomanjkanje globine v izkušnji Boga omejuje naše notranje veselje in rezultate našega delovanja.

Na 24. vrhovnem zboru (24. VZ, 239) salezijanske družbe nam je vrhovni predstojnik J. E. Vecchi rekel: »Pri duhovnosti je pristal 24. VZ tudi v iskanju vira občestva med laiki in salezijanci. V Družbi je razširjena zavest, da naša povezava z laiki potrebuje večjo duhovno moč, če naj se skupaj spoprimemo s težkimi izzivi salezijanskega poslanstva v sedanjem času.« Do tega zaključka smo prišli med pogovorom o evangelizaciji mladih in o življenju v naših skupnostih.

O duhovnosti, konkretno o naši, lahko dobimo znanstveno predstavitev. In imamo jih več: različno dolge in na različne načine poglobljene; prva med vsemi pa so salezijanske Konstitucije.

Izkušnjo duhovnosti lahko nekdo odkriva direktno z izkušnjo bivanja v eni naših skupnosti ali s sodelovanjem v eni naših dejavnosti. »Pridi pogledat, kaj počnemo!«, je govoril don Bosko tistim, ki so ga spraševali o njegovem duhu in slogu.

Poudarke duhovnosti lahko nekdo spozna tudi preko odkrivanja duhovnosti v življenjepisih oseb, ki so to duhovnost živele

na preprost in poln način. Danes občudujemo velike priče duhovnosti, kot npr. Mater Terezijo iz Kalkute, Rogerja Schutzta ...

DON BOSKOVA PODOBA

V primeru salezijanske duhovnosti pa je najboljši življenjepis, v katerem najbolj občudujemo in razumemo salezijansko duhovnost, tisti o don Bosku. Življenjepisoval o njem imamo kar nekaj:

SALEZIJANSKE KONSTITUCIJE, člen 21

1
Gospod nam je podaril don Boska

- za očeta in učitelja. Spoznavamo ga in posnemamo; v njem občudujemo

2
prelepo skladje narave in milosti:

bil je človek v vsej globini
bil je bogat
s krepostmi svojih rojakov
bil je odprt
za zemeljske resničnosti

- bil je globoko Božji človek
- bil je poln darov Svetega Duha
- živel je, »kakor bi gledal Nevidnega«

3
Ti dve strani njegovega življenja sta se strnili v **en sam življenjski načrt: služiti mladim.**

Uresničeval ga je:

- odločno in vztrajno
- sredi ovir in težav
- z občutljivostjo velikodušnega srca.

Ni napravil koraka,
ni izrekel besede;
ni se lotil ničesar,
kar bi ne imelo za cilj rešitve mladine.

4
Zares mu ni bilo nič drugega pri srcu kakor duše.



kratke, srednje in dolge (tudi v slovenskem jeziku). Njegovo podobo imamo tudi na slikah in kipih, ki skušajo povzeti tisto, kar je najbolj očitno v njegovi osebnosti.

Vsaki, ki don Boska že pozna, nosi v sebi njegovo podobo, ki si jo je ustvaril tekom let prek raznih izkušenj, branja, meditacije, raznih življenjskih odločitev.

Včasih te osebne predstave čezmerno poudarjajo določene vidike, glede na lastne okuse, in pustijo druge v ozadju. Nekateri so npr. ovekovečili lik don Bo-

ska kot prijatelja mladih in ga skoraj ne poznajo kot »ustanovitelja duhovnega gibanja«. Ob slovesnostih se ovekoveči predvsem njegov lik vzgojitelja, medtem ko v senci ostaja njegova duhovnost, mogoče zato, ker mislimo, da ljudstvo tega ne bi razumelo.

Odnos med tema dvema podobama, tisto dejansko in tisto osebno, je razgiban: bogatita in popravljata druga drugo. Prava je tista, ki jo nosimo v sebi, zakaj z njo se ustvarja resničen od-

nos, ki ga imamo z don Boskom; bogati pa se, popravlja in dopolnjuje tudi z zgodovinsko dokumentiranimi študijami. Skupnost ali oseba ne živi samo iz dejstev, ampak tudi iz tistega, kar zaznava ob izkušnjah.

DON BOSKO V KONSTITUCIJAH

Obstaja pa neka podoba don Boska »posvečenega, apostola, duhovnega človeka«, ki uglaša in poenoti ti dve podobi, tako objektivno kot subjektivno, ker izhaja iz razmišljanj skupnosti o dokumentiranih podatkih in o življenju. To poenoteno podobo don Boska najdemo kot nekaj povzetek ob koncu drugega poglavja salezijanskih konstitucij.

Oblika tega člana Konstitucij je edinstvena: vsebuje nekaj himničnega oz. nekaj psalmističnega. Njegove povedi so skoraj metrično zapisane kot poezija. Ideje so predstavljene kot včasih nasprotujoči si izrazi, včasih vzporedno, ali v natančnem *crescendu*.

Zaporedje je tako zamišljeno, da si v preračunanih intervalih sledita dva motiva: mnogovrstno bogastvo don Boskove osebnosti in njegova enkratna enotnost.

To ni sad kakega posebnega prizadevanja ali neke literarne spretnosti. Če bi bilo tako, bi takoj opazili izumetničenost. Nasprotno - to je sad očaranosti, ki jo ob don Bosku doživljajo salezijanci.

Bogastvo tega besedila je namreč sad dolge občestvene kontemplacije. Po prvem zapisu je bilo besedilo preštudirano trikrat zaporedoma: v obdobju dvanajstih let (1972-1984) ga je preštudiralo 200 oseb, ki so bili člani salezijanskih vrhovnih zborov.

To je torej podoba don Boska, ki jo salezijanska družba nosi v svoji skupni zavesti. Ponuja nam temeljna jedra salezijanske duhovnosti. Zato si še enkrat preberimo 21. člen konstitucij ob začetku tega članka.

J.E. Vechhi, *Spiritualita' salesiana, Roma-Salesianum, 2000.*



*O DON BOSKO, ljubitelj duš,
tebi priporočamo zveličanje človeške duše.
Vsaka človeška revščina je tvoje dobro srce ganila.
Izprosi nam od Boga milosti, ki jo tako željno potrebujemo,
zdaj in ob naši smrti uri. Amen.*

E.B. Kosmina:
ta molitev gre iz roda v rod!

PO 66-IH LETIH SPET DOMA

Jožko Kramar, salezijanski brat (pomočnik), ki je dolga leta misijonaril na Daljnem vzhodu (Indija, Burma Filipini, Papua Nova Gvineja), se je pred božičem za stalno vrnil v domovino.



Burma - mizarški mojster

- **Gospod Jožko, kak spomin na vaše otroštvo ...**

Luč življenja mi je posvetila v Šmarci pri Kamniku, 5. marca 1919, kot zadnjemu od devetih otrok, mesec dni potem, ko se je v večnost preselil moj do bri oče, ki je bil žrtev posledic prve svetovne vojne. Prve štiri razrede osnovne šole sem končal na Homcu, petega in šestega pa v Kamniku.

- **Še kot zelo mlad fant ste odšli k salezijancem ...**

Po končani osnovni šoli sem kot štirinajstletnik vstopil v salezijanski zavod na Rakovnik z željo, da bi se izučil za tiskarja; pa me je ravnatelj Zajc sprejel v zavod kot semeniščnika za sobrata pomočnika. Že konec prvega leta sem vložil prošnjo za sobrata pomočnika in bil potem konec leta tudi sprejet. Konec šolskega leta 1934/35 sem naredil tudi zaobljube in isti dan dobil list po-

korščine za misijone v Indiji. Pred odhodom sem se za en teden ustavil doma, da sem se poslovolil. Med brati in sestrami sem naletel na hud odpor. Uprli so se mojemu odhodu, rešila pa me je mama, ki je rekla: »Pustili smo mu, da postane redovnik, sedaj naj pa gre, kamor ga Bog pošilja!« In tako je bila pri mojem slovesu ob odhodu v misijone na Rakovniku izmed sorodnikov navzoča samo mama.

V Turinu sem se pridružil skupini, ki je odhajala v isto smer. Vožnja po morju in po suhem je trajala skoraj mesec dni. V Shilong (Indija) smo prispeli prav na večer 8. septembra 1935. Prav tam je pred mojim prihodom umrl naš slovenski misijonar Karol Mlekuš (1902 – 1933).

- **Vaša misijonska pot se je začela v obširni Indiji ...**

Prve mesece sem preživel na gorovju v Shillongu in na Hi-

malaji blizu Darjilinga. Nekega jutra sem s skupino misijonarjev v mrzli noči odšel na Tigrovo goro, od koder se v zgodnji zarji vidi v daljavi 60 km v sneg zaviti Mont Everest. Meseca junija sem bil poslan v naš misijon v Krishnagar v Bengaliji, da sem se usposobil za delo med mladimi, ki so se učili mizarstva. V štirih letih tropske vročine sem se izučil mizarstva, angleščine, italijanščine in bengalščine, kar je bilo nujno za ta kraj. In kar sem se naučil zjutraj, sem v popoldanskih urah učil mlade Bengalce.

- **Kot mizarški mojster v Burmi ste naredili veliko dobrega za Burmance, potem pa ste bili pregnani**

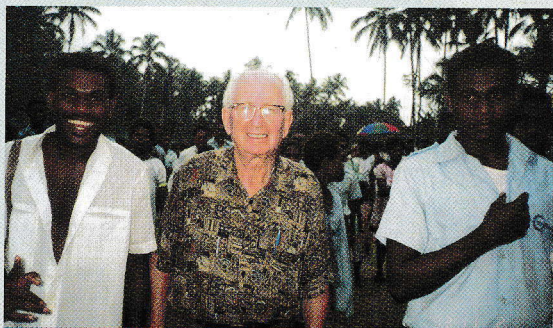
Štiri leta pozneje sem bil poslan v novoustanovljeno postojanko v Burmi, da bi mlade Burmance poučeval mizarstva, ob tem pa sem se učil še dva nova jezika. Komaj smo tam začeli naše vzgojno delo, je po dveh



Po 20-ih letih izgnan iz Burme



Filipini, otroci na smetišču Tondo (Manila)



Med Papuanci



Velikodušno srce za papuanske otroke

letih vojna vihra s požari uničila vse naše delo. S 40-imi sirotami smo ostali brez strehe nad glavo. Kot hišni ekonom pa sem moral zanje priskrbeti hrano in stanovanje. Po končani vojni vihri nam je uspelo zgraditi šolo in vsa poslopja za nekaj nad 2000 povojnih sirot. In ker sem bil mizar in ekonom, sem moral v tej veliki družini skrbeti za prehrano iz vzdrževanje. Komaj pa smo se po vojni malo opomogli, je nova komunistična vlada vse podržavila in nas izgnala. Čez leta pa mi je bilo v veliko zadoščenje, ko sem med kratkim obiskom videl zavzeto delo naših mladih burmanskih sobratov med burmansko mladino.

● **Iz nastajajočega zavoda v Želimljem ste se spet vrnili v misijone – na Filipine.**

Svoje dveletno izgnanstvo sem preživel v domovini, kjer sem bil vključen v delo pri gradnji našega zavoda (srednje verske šole) v Želimljem. Ko sem se potem vrnil na Daljni vzhod, sem začel z delom med mladimi na mestnem smetišču Tondo (v Manili), kjer je živel pol milijona brezdomcev. Moje glavno delo je bilo med njimi. Moji zadnji dve leti na Filipinih sta bili usmerjeni v gradnjo »Hiše očetov«. To so bila enodružinska stanovanja; vsako je imelo dve sobi v pritličju in dve sobi v nadstorpju. V teh dveh letih nam je uspelo zgraditi 205 takih stanovanj.

● **Potem ste zaorali prve misijske brazde na Papui – celih 20 let.**

Potem pa so me poslali ustanavljat salezijanski misijon na Papuo Novo Gvinejo, med ljudi, ki so naše pomoči najbolj potrebni. Tu bivajo ljudje, ki živijo samo od tega, kar jim nudi narava. Se še dogaja, da v suhem obdobju pride v svojo opustelo vas kak človek, ki je še pred meseci bival v njej, jo zaradi lakote zapustil, sedaj pa je našel samo še mrzla trupla svojih sovaščanov. Letina je bila zanič, zemlja je bila suha in narava ni rodila – in tako so ljud-

je od lakote pomrli. To so ljudstva, ki misijonarje najbolj potrebujejo. Misijonsko poslanstvo v teh krajih so sedaj prevzeli salezijanci s filipinskih otokov. Po dvajsetih letih dela med njimi smo novim misijonarjem prepustili osem misijonskih centrov. V zadnjem desetletju so nam pri našem delu velikodušno priskočili na pomoč naši slovenski laiški misijonarji (Uroš Glavač, Zvonka Kopina, Franci Kurent).

Sedaj pa se kot salezijanski sobrat pomočnik počutim kot lepo večerno sonce, ki gre počasi v zaton.



ŽELIMLJE

SLAVNOSTNA AKADEMIJA ZA DVE OBLETNICI

Pred božičnimi prazniki so se v petek 21. decembra v Želimljem poleg domovinske proslave spominjali tudi dveh obletnic: 10-letnice Gimnazije Želimlje, prve zasebne šole v samostojni Sloveniji, in 35-letnice salezijanske srednje verske šole v Želimljem (tedaj je pri gradnji pomagal tudi g. Jožko Kramar). Slavja so se poleg uglednih gostov udeležili številni nekdanji in sedanji dijaki in dijakinje, pa njihovi starši in mnogi prijatelji.

Ob vsem veličastju ustanov
(na Colle don Bosco, v Turinu)
me še najbolj prevzame skromnost začetkov
v don Boskovi domačiji,
polni preprostosti in revščine.
Vendar zanj je to najsvetejši kraj na tej zemlji.
Tu mu je bilo podarjeno življenje
in ljubezen očeta in matere:
zato je bil tu njegov dom.

Anton, polbrat in grobijan, bolešno ljubosumen,
mu je prizadejal eno najhujših bolečin v življenju:
zapustiti je moral dom in oditi k tujim ljudem
kot brezdomec.

Zdi pa se, da je bilo to v načrtu Previdnosti,
da pripravi srce očeta in učitelja mladih.
On bo dvakrat vedel, kaj pomeni biti sirota:
brez očeta že kot otrok,
potem pa še daleč od matere, pri tujih ljudeh.

Njegov Oratorij zato ni bil le ustanova,
ki vzgaja, izobražuje, pomaga ...
Bil je predvsem dom za njegove fante –
brezdomce.

Celo več: niti dom niti Oratorij
nista vezana zgolj na ustanovo – stavbo,
je nekaj bolj elementarnega in prvinskega:
vezan je na osebo.

Dom za fante je predvsem don Bosko.
Pri njem je vsak našel toplino doma.
Kakršenkoli je že bil, je doživel sprejetost.
Pri njem je okušal človeško toplino.
Doživel pristnost krščanske dobrohotne ljubezni.
Nekaj, kamor ga je vleklo srce in mu govorilo,
da je tam tisto, čemur pravimo gnezdo.
Kraj, kamor se vedno znova radi vračamo,
kot ptice selivke, ki se s skrajnih razdalj
nezmotno vračajo v svoja gnezda.

Kako močna je morala biti
ljubezen matere Marjete,
da je svoje otroke ljubila še za očeta.
S svojo izpovedjo ljubezni jim je dala čutiti,
da niso sirote, saj ona živi povsem zanje.
»Jaz sem mati svojih otrok;
nikoli jih ne bom zapustila,
četudi bi mi kdo hotel dati vse zlato sveta.«
Janezek in Janez, še najbolj pa don Bosko
je to izkušnjo ljubezni ponesele
kot najsvetejšo dediščino domačega ognjišča.



DOM, KI S



BECCHI – ROJSTNA



Danes, ko naši domovi
v glavnem ne poznajo revščine,
saj je v pre mnogih doma obilje,
mladi iz njih bežijo,
se prostovoljno odločajo za brezdomstvo.
Kako, da jim ta »doma« ni dom?!
Kako čudno, da bi bili v razkošnih stanovanjih,
ob razgledanih in bogatih starših,
otroci brezdomci, sirote, otroci ulice ...
Dom smo pač ljudje drug drugemu.
Dom, to je tisto, da se ljudje imajo radi.
Tako lahko razumemo, da so fantje ob don Bosku
imeli dom tudi na travnikih, mestnih ulicah ...
kjer so imeli don Boska,
čeprav velikokrat ni imel ničesar svojega,
razen neizmerne bogastva svojega srca.

Tu so danes tudi sirote,
ki jih lastni starši zavržejo, se jim odpovedo.
Tu so ugrabljeni otroci,
žrtve nerazumljivih spletk odraslih.
Tu so nadalje zlorabljeni otroci,
tudi od domačih in lastnih staršev.
Tu so otroci, prikrajšani za življenje,
saj odraslim zmanjka tiste ljubezni,
ki bi otroke sprejela v »гнездо« družine.

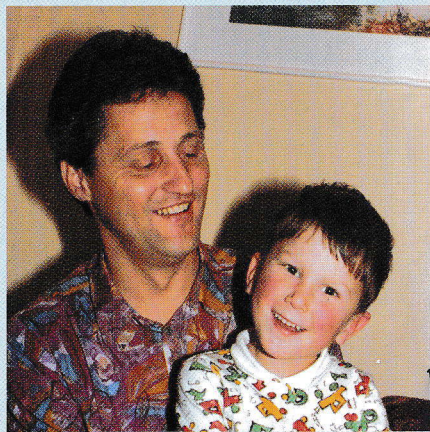
Don Boskovi sinovi in vsi člani njegove družine
naj bi ponesli mladim toplino doma v pozdrav.
Biti don Boskovega duha, vzgajati kot je vzgajal on.
Da, kot vzgojitelj naj bom tak,
da se bodo mladi ob meni čutili varne,
sprejete, dobrodošle, ljubljene.
Naj me sprejmejo kot prijatelja, brata in očeta.
Takšne so potrebe mnogih današnjih mladih,
zlasti tistih, ki so prikrajšani za izkušnjo
iskrenega prijateljstva,
družinskega bratstva in tudi očetovstva.
Vsaka skupina, ki se danes loteva vzgoje,
naj bo dom za vse, ki doma nimajo,
izkušnja ljubezni za vse, ki jo pogrešajo,
zavetje vsem, ki tavajo kot nikogaršnji,
odskočna deska v življenje za vse,
ki so se jim sesule mladostne sanje.

Bog, dobri oče vseh ljudi,
daj nam srce, kakršno je bilo don Boskovo.
Naj bomo vedno odprti kot očetov dom,
ki čaka, kdaj se vrne izgubljeni sin,
ki ga je življenje že zgodaj pretrdo prijelo.

Tone Ciglar, Z don Boskom v drugo stoletje

Vsak išče svoj dom

Vsak dan kolesarim po ljubljanskih ulicah, a redki so trenutki, ko me ne stisne pri srcu. Prečkam Tromostovje, na betonu pri desetih stopinjah pod ničlo ždi žena z otročičem v naročju, s tresočo roko in z milim pogledom, uprtim v kamnite obraze, ki bežijo mimo nje. Grem po Čopovi; tam kleči mož, okoli vratu pa mu visi napis: Jaz sem lačen. Pred njim kartonska škatla in nekaj bankovcev za deset, dvajset tolarjev. Mimoidoči najdemo ogromno vzrokov, zakaj ne pomagamo ... tudi upravičenih razlogov. A vendar ... Imajo ti ljudje dom? Imajo kraj, ki jim bo nudil varnost in zavetje? Pa ne le odrasli ... Koliko je mladih, ki na ulicah iščejo svoj dom. Oni ne prosjačijo, ne klečijo s škatlo pred seboj, ne ždiyo na mostu z iztegnjeno roko; le hodijo in tavajo sem ter tja in z nepopisnim hrepenenjem v sebi iščejo človeka, ki bi jih imel rad ... iščejo današnjega don Boska, pri katerem bi, ne glede na svoj značaj, doživeli sprejetost, človeško toplino, dobrohotno ljubezen ... A spet na drugi strani imamo ljudi, ki imajo čudovito domače ognjišče ... Kaj njim pomeni dom? Znajo ceniti to veliko bogastvo?



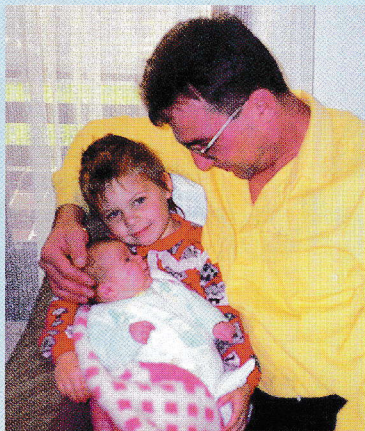
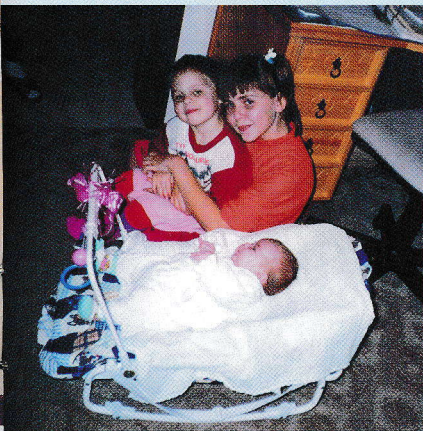
Dom je zame osnova za vse moje delovanje. Človek mora tukaj dobiti veliko ljubezni, razumevanja, spodbude, čutiti mora, da se tukaj lahko reši vsak problem ... To so mi moji starši dali in zato sem jim najbolj hvaležna. Moj mož pravi, da je mati v vsakem domu gondola. Sama zelo spodbujam pogovor, saj mislim, da ima v družini zelo pomembno vlogo. Člani družine morajo cveteti drug za drugega, dom te lahko naredi srečnega ali pa ubogega. Upam, da je naš dom tak, da se bodo najini otroci vedno vračali k nama.

Mojca, 35 let

Dom je vsekakor smisel mojega življenja. Vsakemu družinskemu članu naj bi nudil ljubezen, varno zavetje, uredničitev in potrditev samega sebe, tolažbo in spodbudo, kritiko in pohvalo, prijazno besedo in enakovrednega sogovornika, ki zna poslušati in pomagati. Če svojemu domu dajem malo ali nič, potem se mi tako tudi vrne. Če se mu posvečam, potem v njem ničesar ne pogrešam. Moje poslanstvo je biti žena, mati, prijateljica, učiteljica in vse tisto, kar družino ohranja in bogati. Želim dajati in sprejemati ljubezen, se učiti in duhovno rasti, da bo s tem rasla tudi cela naša družina.

Zvonka, 38 let





Dom mi sicer daje neko varnost in zavetje, vendar mi ni največja vrednota. Starša mi težita zaradi nepomembnih stvari in se tudi sama velikokrat prepirata po nepotrebem. Z bratom se dobro razumeva, med mano in starši pa je preveč razlik, imata drugačne poglede na svet in življenje in tudi drugačne cilje. V svojem domu pogrešam malce več razumevanja.

Brigita, 21 let

Doma sem večinoma sam, včasih mi je dolgčas, zato grem pogosto ven, na ulice ali pa igram računalniške igrice. Mama konča z delom pozno popoldne, oče pa pride pogosto s službe pozno zvečer. Raje kot

doma sem pri prijateljih, ker se lahko z njimi več pogovarjam. Doma ne pogrešam kaj dosti, starša mi kupita vse, kar si želim. Rad bi le, da bi se med seboj malce bolj razumela. In da bi kdaj tudi skupaj kam šli.

Robi, 13 let

Vsakemu človeku pomeni dom tisti kraj in prostor, kamor se lahko sleherni trenutek zateče. A človek ima v različnih obdobjih življenja različne vrednote. Nič pretresljivega ni, če mladim dom ni največja vrlina. Težko je premostiti medsebojne razlike v razumevanju sveta in gledanju na življenje, težko je mladostniku razumeti starševsko skrb in težko je staršem sprejeti, da je njihov otrok odrasel in da je sposoben poskrbeti zase. A kljub vsem tem razlikam dom ostane dom, ne hiša, ne prostor, pač pa ljudje ..., ki te imajo radi in ki te pogrešajo, če te ni. Potrebno je le, da znamo to ljubezen tudi pokazati, tako kot pravi don Bosko: »Mladi naj ne bodo samo ljubljene, ampak naj vedo, da so ljubljene. Največja sreča otroka je spoznanje, da je ljubljen.«

Priprava Karmen

BOŽIČNA

*Pridi, božič, tajno svet,
pridi božič spet na svet;
pridi z blagimi spomini,
v vsej častitljiv starini.*

*Dihni rajski blagoslov,
dihni ga pod slednji krov,
da bo hiša snežnobela
vsaka Dete v varstvo vzela.*

*Da bo konec razprtije,
koder Božje sonce sij;
da bo srečen vsak zemljan,
vsaj ta kratek Božji dan.*

Marija Auer



VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli je SV dar vsem (torej zastoni), ki s simpatijo spremljajo salezijansko delo med mladimi in v misijonih. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom in prijateljem.

Takoj nam sporočite **spremočo naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

Ustvariti topel dom

- **Vsak se rad spominja ljudi, let in krajev svojega otroštva in mladosti ...**

Lepa je Slovenija in mnogokrat se niti ne zavedamo lepote, ki nas obdajajo. Takšen je tudi moj rojstni kraj, obdan z gozdovi, redko posejanimi hribovskimi kmetijami in dobrimi ljudmi. Imenuje se Florjan, nekaj km iz Gornjega Grada, ki je poznan predvsem po veličastni cerkvi ... Tod okrog imajo domačije domača imena, tudi moja rojstna domačija – Petkova kmetija (nad 7000 nm). Oče Valentin je bil rojen v številni družini (15 otrok), mama Štefka pa v družini s sedmimi otroki; pred 40-imi leti sta si ustvarila skupni dom. Oče je bil naprednih idej, zato sta se z ženo zavzela za razvoj domačije in kraja v celoti. Nikoli pa nista pozabila, da je lažje, če imaš ob strani dobre prijatelje in sosedje; delo sta blagoslavljal z molitvijo in medsebojnim spoštovanjem. K hiši smo privekali štirje otroci; pod isto streho pa so bili tudi stari starši in stric. Starša sta kljub mnogim obveznostim našla čas za sodelovanje v cerkvenem pevskem zboru, pri kulturnih pri-

Pri »Hojnikovih« (domače ime!) v župniji sv. Frančiška na Stražah (Radmirje v Savinjski dolini, znano po t.i. Zakladnici plaščev) so se, kot že tolikokrat, v nedeljskem popoldnevu zbrale »tri« generacije: stari starši, starši in otroci – Petkova ata in mama (ženini starši), oče Marjan z ženo Mileno ter njuni štirje »biseri«: šestnajstletni Tomaž, trinajstletna Mateja, sedemletna Eva in triletna Špela. O družini svojih staršev in svoji družini nam je spregovorila mami Milena.



reditvah, za izlete, romanja ... Njun dom nam je bil varno zatočišče v naši nežni mladosti, ko smo se učili hoditi, govoriti, smejati, moliti, smučati ... Jemala sta nas s seboj na delo na travnik in v hlev, nas učila spoštovati zakonitosti narave in občudovati lepote stvarstva. Že kot malčke sta nas vodila k sv. maši in nas navajala k spoštovanju nedelj in praznikov: zato v teh dneh nismo opravljali težjih del, ampak smo dan

začeli z obiskom sv. maše, potem pa smo se zbirali pri prijateljih in sorodnikih in ob prijetnem pogovoru počastili praznične dni.

- **In pride čas, ko je treba zapustiti dom, starše ... ter si ustvariti svoj dom, svojo družino ...**

Počasi smo kapljali od doma v srednje šole. Brat in jaz sva obiskovala srednjo kmetijsko, ena sestra v gimnazijo, druga pa gostinsko-turistično srednjo šolo. Starša sta se trudila, da sta nam omogočila nadaljevanje šolanja, saj sta se zavedala, da je v znanju moč. Tudi sama sta kar nekaj časa namenjala izobraževanju, zlasti pozimi ... V času odraščanja sta nam stala ob strani ter nas usmerjala in vodila skozi težave in prepreke ... Marsičemu sta se morala odreči,



da smo otroci dosegli svoje cilje. Meni sta omogočila, da sem nadaljevala študij na agronomiji. Prišla so leta, ko mladi hrepenimo po ljubezni in nehoti se začnejo spletati vezi, ki so pripeljale do želje po večni zvestobi! Pot odrasčanja je zelo lep čas, če ga znamo prav živeti. Mami in ati sta nam omogočala, da smo se udeleževali srečanj kršćanske mladine, dnevov zbranosti in tako nam je bila pot odrasčanja tudi lažja. V času študija sem spoznala prijatelja Marjana, ki je postal moj mož. Poročila sem se na njegov dom. Takoj po poroki in končanem študiju sva začela graditi hišo, saj je bil njegov dom premajhen za dve družini. Mož Marjan je že pred poroko uredil prenekatero delo, tako da sva se že dobro leto po poroki lahko selila v svojo hišo – v naš novi dom.

● **Končala si študij agronomije, pa si ostala doma, prihajali so otroci ...**

Najprej je privekal Tomaž. Tedaj je bil mož Marjan zaposlen pri Kovinarstvu v Ljubnem, moja naloga pa je bila nega in vzgoja otroka, imela pa sem tudi veliko skrbi in obveznosti pri gradnji hiše. Ko je Tomaž dopolnil tri leta, je prišla Mateja. Bili smo srečna družina. Veliko odgovornost sva čutila do svojih otrok, želela sva ustvariti topel dom in jim dati več kot samo materialne dobrine. Redne službe nisem dobila, pojavile so se zdravstvene težave hčerke Mateje, in tako sva se z možem odločila, da bova delo opravljala doma. Utirala sva si pot v lesarstvu, si zgradila delavnico in opazovala, kako rastejo najini otroci. S pridnimi rokami in požrtvovalnostjo sva si pridobila resne poslovne partnerje, s katerimi poslujemo še danes.

● **Božični prazniki so za vašo družino na poseben način »blagoslovljeni!«, tudi zato, ker je vajin zakon obdarjen s štirimi otroki ...**

Tomaž in Mateja sta že obiskovala šolo, ko se jima je pridružila še Eva. Pričakovali smo jo



z velikim veseljem, zaradi mojih težav z zdravjem pa tudi s strahom. Toda z vero je bilo lažje. Eva je bila kot naše *žive jaslice*, saj smo jo prav na božični večer prinesli v topel dom in na ta dan tudi goduje. Sedaj pa se pri verouku že zavzeto pripravlja na prvo sv. obhajilo ... Z možem se trudiva, da bi otroci odrasčali v miru, učiva jih spoštovati druge ljudi, moliti, skupaj hodimo k sv. maši ... Prejem zakramentov je za našo družino vedno posebno velik praznik ... Najini starši nama zelo radi stojijo ob strani, zlasti pri varstvu naše najmlajše Špela, ki je avgusta dopolnila tri leta. Najstarejši Tomaž je že zakorakal v srednjo lesarsko šolo in je zelo navezan na dom, na očeta in na delo, ki ga opravljamo. Prav uživa v tem. Mateja je zelo pridna v šoli, zanima jo vse, veliko bere, rada je z mlajšima Evo in Špelo, pripravljena je sodelovati pri raznih slovesnostih, v cerkvi poje pri zboru, bere berila ... je moja dobra pomočnica, med počitnicami pa poprime tudi za delo v delavnici.

Tudi mlajšima dvema želiva omogočiti lepo otroštvo, odrasčajočima pa želiva pomagati z zglodom in razumeva-jočo besedo. Odrasčati danes je lepo, a tudi težko, saj je okrog nas veliko motečih vplivov, ki lahko zagrenijo pot odrasčanja našim otrokom in nam staršem. Želiva si, da bi nama to uspelo - z zaupanjem v Boga in medsebojnim spoštovanjem.

*Milena Kladnik
z možem Marjanom*

»**V NAŠI ŽUPNIJI** Radmirje imamo v naši (gornjengrajski) dekaniji eno najlepših cerkva. V tej cerkvi, ki je posvečena velikemu misijonarju sv. Frančišku Ksaverju, se vse nedelje in praznike zbira naša družina. Naša domačija leži v zaselku Razborje, ki ima tudi svojo cerkev, posvečeno sv. Mihaelu, kjer vsako leto potekajo šmarnice ... V družini smo štirje otroci: Tomaž, Mateja, Eva in Špela. Vsako nedeljo se vsi bodisi zjutraj ali dopoldne udeležimo sv. maše v naši farni cerkvi in tam radi sodelujemo ... Ker zaradi različnih urnikov med tednom ne kosimo skupaj, je nedeljsko kosilo priložnost, ko sedemo skupaj, molimo in kosimo. Popoldne pa se večkrat odpravimo na sprehod ali pa obiščemo stare starše. V naši družini se imamo zelo radi. Veliko se pogovarjamo, se šalimo in delamo. Delo si vedno porazdelimo, da smo vsi dejavni. V naši družini se odlično počutim; in to si upam trditi tudi v imenu drugih članov naše številne družine.«

sedmošolka Mateja

Na robu vojne

Salezijanci v Pakistanu med pričakovanji in napetostmi. O tej državi zadnje tedne slišimo skoraj vsak dan po sredstvih družbenega obveščanja. Tokrat bo o Pakistanu spregovoril Peter Zago, salezijanski misijonar v Quetti.

● Kakšno delo opravljate salezijanci v Quetti v Pakistanu?

Škof nam je pred tremi leti dal nenaseljeno staro semenišče. Z lastnim denarjem, pomaga nam salezijanski vrhovni predstojnik, smo semenišče preuredili v praznični oratorij in organiziramo tečaje za računalništvo, krojaštvo in šiviljstvo. Začeli smo z uvajanjem šole za otroke s ceste, predvsem afganistanske, ki še nimajo nikakršne vzgoje in izobrazbe. To so otroci, ki jih družine pošiljajo nabirati smeti. Domov prinašajo vreče lesa, papirja. Teh je na tisoče. Sprejeli smo dva razreda po 40 otrok in si s tem pridobili zaupanje staršev in drugih ljudi. Želeli smo, da starši vedo, kje so njihovi otroci. Podpisali so tudi, kaj obiskujejo otroci. Težave imamo z ekstremisti, ki nas obtožujejo prozelitizma. To pa ni res, ker spoštujemo vero teh otrok in jim ne vsiljujemo naše vere. Zjutraj recitirajo Koran, zapojejo pakistan-

ska himno in obiskujejo tudi šolo Korana. Učijo se angleščine, lokalnega jezika hurdu, matematiko, imajo tehnični in umetniški pouk. Radi bi dosegli, da bi lahko šolanje kasneje nadaljevali na državnih šolah. V Quetti imamo tudi župnijo, v Lahoreju pa smo začeli s tehnično šolo, ki jo obiskuje skoraj 100 otrok. Zdi, da je tam manj problemov kot v Quetti.

● Kako je z delom v tem kriznem obdobju?

V času vojne v Afganistanu smo morali Quetto in Peshwar začasno zapustiti, saj smo zelo blizu meje in je bilo zato precej napeto. Ostali pa smo v Lahoreju, kjer nadaljujemo delo z mladimi v tehnični šoli. Če bo pakistansko vodstvo lahko nadzorovalo ekstremiste, se bo stanje umirilo, saj večina muslimanov v resnici noče vojne. Imajo preveč drugih problemov.

● Se lahko zgodi, da boste morali oditi iz Pakistana?

Odvisno od tega, kaj se bo zgodilo. Če bo prišlo do državljanske vojne, se bodo stvari vsekakor poslabšale. Če se bo okrepila zahteva po šariatskem pravu – ki Koran interpretira zelo trdo in določa oblike obnašanja, oblačenja, videnja žensk v družbi – bodo škofije in krščanske šole gotovo zelo trpele. Ne vemo, kako se bo odzvala sedanja oblast na te zahteve. Do sedaj so zelo občudovali naš način dela in vzgojo. Krščanske šole so med boljšimi, mnoge premožne muslimanske družine pošiljajo svoje otroke prav v te šole. To so edine šole, kjer učenci dobijo odprto in svobodno vzgojo. Zato smo prava opozicija ekstremistom. Tudi večina prebivalstva, odprtega za dialog, nas spoštuje. Pakistanci, še posebej v velikih mestih, ne zavračajo zahodnjakov. V islamskih šolah pa učencem razlagajo Koran zelo togo in vzgajajo v politični zavesti: pripravljajo aktiviste. Prav v teh šolah so se izurili talibani. *Talibiem* pomeni študent, ki išče modrost.

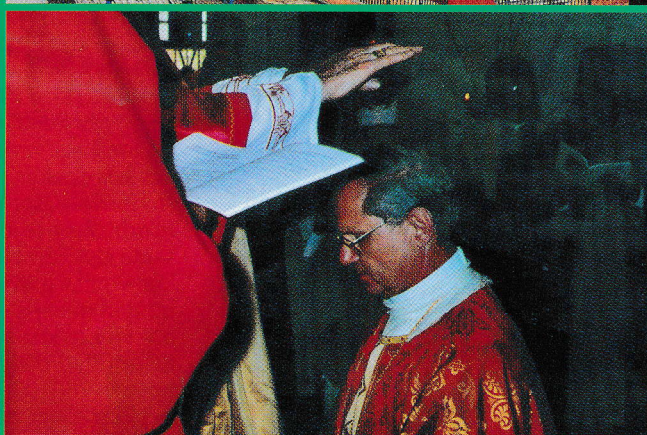
● Kakšne stike je potrebno vzpostavljati s tem prebivalstvom?

Ponujamo vzgojo v spoštovanju lastnega verskega prepričanja. Vzgajamo v spoštovanju in ohranjanju njihove kulture. Ko odkrijejo pravi namen tvojega dela in nedobičarsko držo za svoje delo, te ne bodo zavrnili, temveč prišli na pomoč in ti skušali na vse načine pomagati. Če bi morali izbirati med teboj in svojo vero, bi brez pomisleka seveda izbrali slednje, saj imajo izreden čut pripadnosti, zvestobe in povezanosti. Za zdaj opažam to, o čemer sem govoril.

povzeto po ANSMAG, oktober 2001

INDIJA – DIMAPUR: Junija 2001 se je zbralo več tisoč mladih, ki so protestirali proti nasilnemu uboju treh mladih salezijancev in salezijanskega novinca v Ngarianu – Imphalu.





PARAGVAJ – ASUNCION: Paragvajski nogometaš R. S. Cruz (igralec evr. prvaka Bayern), ki je tudi nekdanji salezijanski gojenec, razodeva nogometne skrivnosti fantom z ulice, ki obiskujejo salezijanski mladinski center v Don Bosco Roga.

ITALIJA – RIM: Zelo bolnega vrhovnega predstojnika salezijanske družbe Juana Edmunda Vecchija je sredi septembra 2001 osebno obiskal tudi predsednik italijanske vlade Silvio Berlusconi.

FILIPINI – CEBU: Salezijanec pomočnik na invalidskem vozičku (Bernard Villasanta) opravlja svoje vzgojno delo med fanti v »Don Bosco Boys' Home«.

PERU – LIMA: Novo »mladinsko svetišče«, posvečeno sv. Janezu Bosku, je na don Boskov rojstni dan 16. avgusta 2001 posvetil perujski apostolski nuncij msgr. Rino Passigato.

EGIPT – KAIRO: Junija 2001 je bil v Kairu posvečen v škofa salezijanec Jožef Bausardo, in sicer za kristjane latinskega obreda v Egiptu (omenjeni je bil ravnatelj skupnosti, kjer deluje slovenski salezijanec Franc Zajtl).

IRAK – BAGDAD: Salezijanci delujejo tudi na »vročem« bližnjem vzhodu: na sliki utrinek s poletnega oratorija med otroki in mladino ob obrežju reke Tigris v Bagdadu.

AFRIKA

ODETI V ČRNO

To pismo, bi lahko rekel, je nadaljevanje prvega ... V misijonu oz. v mladinskem centru so me lepo sprejeli – tako v sami redovni skupnosti kakor tudi med mladino. Z velikim navdušenjem me je pozdravilo nekaj sto otrok in mladih. Drugi dan pa sva šla z Danilom (Lisjakom, op.ur.) pogledat delavnico, lahko bi rekel tovarniški obrat, saj je delavnica dolga 50 m in skoraj toliko široka. Dobil sem občutek, da je dokaj urejena. V delu je bilo ravno 100 miz in nekaj čez 200 stolov. Pomislil sem, zakaj sem sploh prišel, saj je čisto vse v redu, poleg tega sta bila še dva šefa delavnice. Naslednji dan sem šel sam, da si delavnico pobliže ogledam, in sem dobil čisto drugačno sliko. Ustavil sem se pri krožni žagi, ko so ravno žagali letvice, in vidim, da žaga sploh ne reže več, ampak se samo smodi in kadil, poleg tega je bilo vse "razšrafano" in vse se nekam maje. Najprej sem zamenjal žago. Dobro, da sem s seboj prinesel štiri widja žage. Takšna in podobna zgodba je bila tudi z drugimi stroji, vseh je bilo 11. Torej, prišel sem ravno ob pravem času.

Država Kongo ali Zair je velika kot Evropa. Od mesta Goma, kjer je naš misijon, pa do glavnega mesta Kinšasa smo oddaljeni

nekaj tisoč km. Mesto Goma in njena okolica je dobesedno odedta v črnino. Najprej so tukaj črni ljudje, pa tudi zemlja je črna kot oglje, pa kamenje in pesek. Kamen je zelo podoben kovaški žlindri ali koksu, ki je za topljenje rude. Zakaj je tako? Vsa pokrajina je dokaj hribovita in vsak hrib naj bi bil ognjenik, ki občasno bruha lavo. Torej, vsa zemlja in kamenine so vulkanskega izvora. Tu težko najdeš kos opeke.

Pravo nasprotje z državo Burundi, kjer je cela dežela ena sama opekarna. Ko sem se večkrat vozil v glavno mesto Bujumbura in nazaj v Rukago, ki je oddaljen 120 km, sem ob cesti videl kilometre dolge skladovnice opek.

Tu na podeželju so hiše oz. hišice grajene večinoma s kamenjem, izgledajo kot neke stare kovačnice, spet druge so lesene ali pa obite s pločevino. Zidano hišo z opeko pa lahko najdeš samo v mestu. Drugače povedano: nismo daleč od pekla ...

Vilko Poljanšek

Goma, 10. november, 2001

Pripis

Čestitke ob stoletnici. Z Vilkom še vedno živiva kot prvi sobratje, ko so prišli na Rakovnik pred 100 leti. Vendar se veseliva, da sva dočkala stoletnico naše slovenske slaezijaske

navzočnosti pod Triglavom. Tukaj smo pod 3000 m visokim vulkanom, v Gomi pa smo salezijanci le 20 let, v Kongu pa že točno 90 let (11.11. smo praznovali) ... Čestitava za uspešno obnovljeni grad – našo Pinardijevo šupo.
Danilo Lisjak

KOSOVO - PRIŠTINA



TEMELJNI KAMEN ZA PRIHODNOST

28. novembra 2001 je bil v Prištini na Kosovem blagoslovljen začetek del in položen temeljni kamen za novo salezijansko poklicno središče in mladinski center za mlade in druge ljudi kosovske prestolnice. Slovesnosti so se udeležili višji predstojnik italijanske inšpektorije Meridionale (prej je kosovska postojanka spadala v našo ljubljansko inšpektorijo, še vedno pa tam deluje naš sobrat Nosh Gjolaj), delegat Matteo di Fiore iz Tirane v Albaniji in drugi člani salezijanske družine. Za ta projekt se zlasti zavzema ta salezijanski vrhovni predstojnik in VIS (Mednarodni prostovoljci za razvoj).

Mizarska delavnica

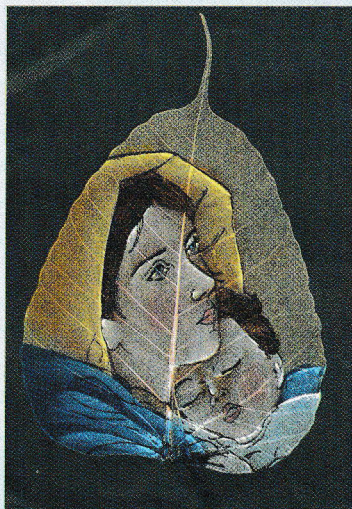


Vsak otrok si pere svoja oblačila





INDIJA



VSE ZA ZMAGO DOBREGA

Danes popoldne sem prejel Vaš e-mail, ki je bil poslan 29. oktobra. Zamuda! Naši ne kontrolirajo, kar pride v računalnik. Večkrat pa tudi strojček ne dela. Pred tedni je strela udarila v bližini. Pregorelo je veliko elektronskih naprav. Hvala za godovna voščila. Blaženi M. Rua (goduje 29. oktobra) je res prijazen, da deli svoj praznik z menoj. Naši novinci so mi naredili lepo slavje. Tudi salezijske sestre in sestre sv. Karla Boromejskega so prišle, se udeležile akademije in slovesne večerje. Osebnostem proti takemu praznovanju, a včasih moramo dati proste roke mlajši generaciji. 81-letni starček sem.

Pred tremi tedni sem šel v Madras in se pokazal zdravnikom. Naredili so več pregledov in našli nič posebnega. Vendar po operaciji nisem več takšen kot prej. Imam samo 25% prejšnje energije. Hrbet in noge me zelo bolijo, težko hodim. Trudim se, da bi še vedno bil na kak način koristen za skupnost, a vse škriplje.

Letos nam je Gospod podaril veliko dežja. Naše malo jezerce in vodnjaki so polni. Na vrtu gojim cvetje in zelenjavo. Za to delo bi moral biti zdrav in 20 let mlajši. Rojen sem na kmetiji, zato mi to delo na stara leta ugaja. Če Indijec konča gimnazijo, je delo z zemljo zanj poniževalno; za to so kuliji iz nižjih kast. Mladim sobratom moramo dati dober zgled.

Naši novinci se kar držijo. Prav danes so končali 6 mesecev noviciata. Upam, da jih bo 24. majnika, ko bodo delali prve zaobljube, še vedno 21. Spomnite se jih v molitvi, da bodo postali dobri salezijanci in goreči apostoli Indije.

Čestitam k stoletnici salezijskega dela v Sloveniji. Od prijateljstva doma dobivam poročila o slovesnem praznovanju. Ponošen sem, da sem tudi jaz član te velike družbe. Vojna in ateistični komunizem sta nekoliko zavr-la naše delo, a prihodnost je na-



ša. Kot je Marija vodila don Boska, tako bo kot Pomočnica kristjanov tudi z nami. V duhu se pridružujem stoletnemu slavju. Nevšečnosti, ki me na stara leta obiskujejo, darujem Gospodu za zmago dobrega v Sloveniji. Želim veliko Božjega blagoslova salezijskemu delu v Sloveniji.

Ivan Kešpret
Mangalam, 24. 11. 2001

PRIHOD PRED 54 LETI

Prav lepo se vam zahvalim za Salezijski vestnik in Med brati, tako da malo vem, kaj se dogaja v salezijski Sloveniji, posebno sedaj ob stoletnici prihoda salezijancev v Slovenijo. Prav lepo se Vam zahvalim za vaš trud, da smo bratsko povezani. Me veseli vaša iznajdljivost in pestrost Salezijskega vestnika, da je res privlačen posebno za mladino. Mogoče so vas že obvestili, da je bil v Madrasu v južni Indiji operiran naš sobrat I. Kešpret ... ga priporočam v molitev.

S Kešpretom sva prišla v Indijo l. 1947, v letu indijske neodvisnosti. Prišli smo po zaslugi takratnega inšpektorja v Madrasu, J. Corenna. Prišel je osebno v Turin in nas »mobiliziral« (N. Kusteca, I. Kešpreta, Juriča in L. Zabreta). V Indijo smo odšli s prvim potniškim avionom TWA; to so bile prave »trdnjave«, ki so prej bombardirale Evropo, sedaj pa so bile spremenjene v potniš-

ka letala. Pristalo je v Grčiji, na jekleni mreži, ker je bila steza bombardirana, nato v Tel Avivu v Izraelu in nato v Bombayu. Tam so nas v zaprtem avionu poškopili, da nas je kar dušilo, da ne bi okužili Indije. No, toliko o mojem prihodu v Indijo ... Hvala za vse.

Ludvik Zabret
Odxel, 25.7.2001



Marija! Zaustavimo se ob tej čudoviti osebi, največji umetnini, ki je izšla iz Stvarnikovih rok. Tudi Eva, tako bi lahko ugovarjali, je bila ustvarjena popolna. Toda Eva se je izkazala kot neznačajna.

BOŽJE OZGANILO

Marija pa, ta mila, ponižna, majhna Marija, dekllica, ki je imela komaj trinajst/štirinajst let, ki je živela v odmaknjem kraju v Galileji, sicer poučena o Božjih stvareh, takoj pokaže

MARIJA ŽENA ZNAČAJA

svojo osebnost, svojo značajnost ob dogodku, ki bi strl vsako izraelsko dekle. Razodetje, da bo prav iz nje rojen Mesija! Ob angelovih besedah se Marija ne zmede: v prvem trenutku je nekoliko zbegana, to je razumljivo, toda takoj gre k jedru stvari in njeno vprašanje je odločno, brez omahovanja: »Kako?« Marija veruje, toda hoče razumeti, da bi bila v vsej polnosti udeležena pri učlovečenju Večnega po njej. In ko dojamemo, kaj Najvišji hrani zanjo, odgovori samo: »Zgodi se.«

V TEMPLJU

Trinajst let kasneje Marija znova pokaže svojo značajnost, ko se Jezus oddalji od nje in od Jožefa in ostane v templju med pismouki. V »karajočih« besedah Sinu se odraža njena materska pravica, zaskrbljena zaradi tridnevnega tesnobe iskanja. Četudi sluti skrivnost tega dvanajstletnega Otroka, ki je njen sin in ki se je prvič odmaknil avtoriteti staršev, ne more in noče sinu prikriti svoje in Jožefove skrbi zaradi njegovega ravnjanja. Obenem pa Marija, ko govori o svojem ljubljenem zenninu, ki ga imenuje Jezusov »oče«, preseneča vse, ki jo slišijo. »Tvoj oče in jaz!« Kakšno priznanje za tega človeka, ki ni imel nobenega naslova, in Marija je to dobro vedela, da bi bil imenovan Jezusov oče, niti da bi imel kakšno prednost pred »polno milosti!« Pred Božjim sinom se Marija ne pomišlja dati Jožefu njegov slavn naslov, kajti s

tem poudari njegovo veličino. Molčeči tesar iz Nazareta je namreč z vsem svojim bitjem sprejel vlogo, ki mu je bila namenjena v zgodovini odrešenja in je čudovito vršil svojo nalogo ljubečega očeta ter opore in zaščite Sveti družini.

V KANI

Toda na svatbi v Kani Galilejski se še jasneje izrazi Marijina izredna značajnost. Jezus, ki je skupaj z Materjo povabljen, se nikakor ne namerava razodeti kot Božji Maziljenec. Marija pa se mu, odločna in ljubeča Mati, približa, ga gleda in izreče, kot vedno, le bistvene besede: »Vina nimajo!« Kakšen je bil Marijin pogled Sinu! Nihče tega ne more vedeti, toda ta pogled je »izprosil« prvi čudež v prid novoporočencema, ki sta se znašla v zadregi. Na prvi pogled se Jezus ne zmeni za Materino prošnjo, toda kot vsi Abrahamovi sinovi, je tudi on že klonil pred mamino milino. In Marija, žena kot vse Evine potomke, je že razumela, da se je Sin vdal njeni ljubezni in ji bo ustregel. Zato se je obrnila k služabnikom in jim rekla: »Storite, karkoli vam poreče.«

POD KRIŽEM

Tu prebiramo zadnje besede, namenjene Mariji. Ostaja samo – kako daleč je krik veselja, ki ga izraža Magnifikat – boleč molk na Kalvariji. Ko stoji pod križem, nobena beseda ne more izraziti tega, kar prevzema nje-



no od bolečine se trgajoče srce. »Storite, karkoli vam poreče«, je torej popotnica te močne in edinstvene Žene za vse nas, njene otroke, ker nas je Kristus s križa izročil Njej po osebi apostola Janeza. In tisti »žena«, s katerim je Jezus vedno nagovoril Marijo, kadar se je moral, če lahko tako rečemo, »uradno« obrniti nanjo, je največje priznanje njene veličine: Žena, Gospa, Kraljica. Prav ti nazivi so v stoletjih priznavali in poudarjali njeno vzvišeno osebnost.

M. T. de Majo – Maria Ausiliatrice
10/2001
prevedla in priredila s. Marija Žibert

STIČNA 2001

VSAK DAN Z BOGOM NA POT

Stična 2001. Sobota 15. september – dvajseti jubilej srečanja vseslovenske mladine.

Če zaprem oči, še vedno vidim množico nasmejanih, srečnih, mladih obrazov, fantov in deklet, prijateljev in prijateljic iz vse Slovenije, vidim njihove žareče oči, njihove ploskajoče roke; pa zadovoljne obraze nadškofa, škofov, duhovnikov, ovitih v belino, redovnic in redovnikov, bogoslovcev; vidim energično rumene *Hitre polže*, ki s svojim pevskim in plesnim programom razširjajo dinamično ozračje z odra na vse strani med množico; slišim igranje glasbene skupine *Krik*; še vedno podoživljam doživeto sv. mašo, potem vidim usmerjevalne table, ki so nas v popoldanskem delu programa vodile do najrazličnejših zanimivih delavnic, kjer se je molilo, pričevalo, predavalo, poslušalo, klepetalo, športalo, zabavalo, kulturno in še kako osveščalo; slišim petje *Siren* in Tinkare Kovač ... Geslo »Vsak dan z Bogom na pot! Z Bogom na pot vsak dan!«, še vedno odmeva v naših srcih.

Sabina Stopar

Z DON BOSKOM PRIČUJMO V SVETU

Prelepih slavij ob stoletnici prihoda prvih salezijancev v Slovenijo smo se udeležili tudi člani Društva don Boskovich gojencev in gojenk. Seveda pri tem ni šlo predvsem za telesno navzočnost, ampak zlasti za notranjo povezanost z duhom don Boskove svetosti, s karizmo njegovega delovanja v Cerkvi in družbi. Srečanje vseh vej salezijanske družine z don G. Corojem, pomočnikom pokrajinskega svetovalca za Slovenijo, dne 25. novembra 2001, me je prijetno presenetilo predvsem zaradi samoumevnosti, s katero je don Coro, naslavljaj s »salezijanci« vse navzoče. S tem je hotel poudariti, da ima vsaka veja, torej tudi nekdanji gojenci in gojenke, v don Boskovi karizmi nezamenljivo vlogo.

Prav na dan osrednje prireditve se je vodstvo društva (upravni odbor) ponovno sestalo ter preudarjalo o nujnih korakih, ki so še potrebni, da postane društvo koristno in učinkovito orodje vseh tistih nekdanjih gojencev in gojenk, ki bi radi »v svetu« – v družinah, zakonskih občestvih, na delovnem mestu, v delu za blagor domovine na krajevni, občinski in državni ravni – pričevali z don Boskovim srcem. Naš vpliv pa bo seveda toliko večji, kolikor več se nas bo vključilo v delo in življenje društva. V teh začetnih mesecih društva zato poskušamo čimbolj poiskati ter znova utrditi vezi, s katerimi smo bili nekdanji sošolci v času šolanja živo povezani.

Vodstvo društva je pregledalo dosedanje delo od ustanovitve naprej in ugotovilo, da je izpolnilo vse zastavljene naloge (registracija, statut itd.), ki si jih je ob izvolitvi zastavilo. Pripravilo je tudi načrt za letošnje leto. Za konec maja oz. za začetek junija načrtuje za člane društva tridnevni izlet v večno mesto, v Rim; izleta se bodo lahko udeležili tudi njihovi družinski člani. Ena od glavnih nalog članov društva je pridobivanje novih članov. V maju in avgustu bi se radi tudi poglobljali, in sicer na dvodnevem duhovnem srečanju v dveh različnih krajih Slovenije. Z nesebično pomočjo prizadevnega člana upravnega odbora društva Pavla Domitricice je uspelo že kar nekaj nekdanjim gojencem, da so jim zdaj – po Zakonu o pokojninskem zavarovanju 5. alineja 189. čl. Ur. l. RS št.: 106/99 – v pokojninsko dobo prišteta tudi »salezijanska leta«, saj po starem diskriminatornem zakonu takrat niso mogli biti zavarovani. Naložili pa smo si še tudi nekaj drugih nalog.

Vse to bo seveda mogoče uresničiti toliko laže in hitreje, kolikor več nas bo v društvu in kolikor bolj živ bo v nas duh, ki je pred sto leti pripeljal v našo domovino Slovenijo prve salezijance. Zato **Društvo don Bosko** priporoča, da se v društvo včlani čim večje število bivših gojencev. Naslov za pošto oz. dodatna pojasnila: Rakovniška 6, 1000 Ljubljana; kontaktni telefon tajnika 01/257 3626 oz. njegov e-naslov:

lucija.knific@guest.arnes.si

Stanislav M. Marsič, tajnik društva

FRANC ORAŽEM

salezijanski duhovnik
* 1. 2. 1911 + 7. 12. 2001



V torek 11. decembra smo se na pokopališču Lj. Rudnik poslovili od rajnega sobrata Franca Oražma. Obred pogreba z mašo je vodil škof Jožef Kvas, ob začetku maše je o rajnem v imenu salezijanske skupnosti Trstenik spregovoril Franc Levstek,

ob koncu maše se je frančiškanski provincial p. Stane Zore pokojnemu zahvalil za skoraj 30-letno spovedovanje na Brezjah, življenjsko pot pa je orisal inšpektor Lojze Dobravec. Tukaj podajamo nekaj poudarkov iz njegovega nagovora.

»Na večer 7. decembra se je za gospoda Franca Oražma, salezijanskega duhovnika in biseromašnika, odprlo nebo. Devica Marija, Brezmadježna in Pomočnica, ki jo je rajni goreče in iskreno častil vse življenje, mu je izprosil milost, da je bil prav na njen praznik pridružen zboru svetih in odrešenih v nebesih. Na praznik Brezmadježne, praznik salezijanskih začetkov, je sobrat Franc vstopil v življenje, ki več ne mine.

Rajni se je rodil 1. februarja 1911 v kraju Globel v župniji Sodražica na Dolenjskem, krščen pa je bil takoj naslednji dan na svečnico. Očetu Alešu in materi Frančiški, roj. Brinšek, se je rodilo 12 otrok. Poleg Franca je tudi njegov brat Jože postal duhovnik ljubljanske škofije.

Družina je bila močno povezana tudi s salezijanci na Rakovniku, prejemale so tudi Salezijanski vestnik, ki jih je obveščal o delu salezijancev po svetu, zlasti pa o gradnji cerkve Marije Pomočnice in zavoda na Rakovniku. Na Franca je naredil močan vtis življenjepis Dominika Savia. Zato ni bilo čudno, da je prek Rakovnika kot dvanajstleten fantič našel pot v salezijanski zavod v Veržeju (l. 1923), kjer mu je kmalu vse postalo domače in privlačno. Tu je obiskoval nižjo gimnazijo. Že po nekaj letih solanija je zaslutil, da je njegovo zdravje zelo krhko. Oglašati se je začela bolezen, ki je postala njegova življenjska spremljevalka. Skoraj deset let se je tepal z jetiko, moral je prekinjati študij. Pa vendar je ob bolehanju v Veržeju opravil prvo leto vzgojne prakse, končal gimnazijo in odšel v bogoslovje na Rakovnik, v času bolezni pa je bil v domu za bolne sobrate pri Kapeli in se

tam pripravljati na izpite. Mašniško posvečenje je prejel 2. julija 1939.

Po novi maši je deloval najprej kot pevovodja in učitelj med mladimi gimnazijci v Veržeju in tam dočakal začetek 2. svetovne vojne. Nemška oblast je odločila, da se salezijanski zavod Veržež zapre, fante pa odpošlje domov. Mnogi se spominjajo, kako je prav duhovnik Franc 26. aprila 1941 v zavodski kapeli Marije Matere dobrega sveta še zadnjič opravil sv. mašo, nato pa je v zavod vstopila nemška vojska.

V vojnih letih 1941–45 je opravljal službo kateheta v nadškofijskem konviktu v Zagrebu, nato pa je bil eno leto šolski svetnik v noviciatu in studentatu v Marijinem Dvoru ter kot duhovni pomočnik pomagal v župniji Badljeva, bil tri leta upravitelj župnije v Livaču, nato pa od 1950–58 župnijski upravitelj v Badljevinu in ravnatelj salezijanske skupnosti.

Leta 1958 so ga predstojniki poslali najprej za eno leto kot kaplana, organista in voditelja bogoslovcev v zagrebško župnijo Knežija, nato pa za 6 let v obmorsko župnijo Lovran (1959–65) v Kvarnerskem zalivu. To je čas zelo bogatega in uspešnega dušnopastirskega dela, zlasti na glasbenem področju. Leta 1965 je odšel v salezijanski zavod na Reko, kjer je bil 4 leta katehet in profesor, isto službo pa je nato opravljal še eno leto v Križevcih.

Ko so se proti koncu 60-ih let tudi na Slovenskem politične razmere nekoliko spremenile in je bil odprt nov zavod in srednja šola v Želimljem pri Ljubljani, se je 1970 tudi g. Franc za stalno vrnil v Slovenijo. Kot profesor jezikov, klasičnih in sodobnih, je kar 20 let poučeval na Srednji verski šoli v Želimljem. Kot zavzet glasbenik je dolga leta poučeval klavir in spremljal nastope mladih pevcev iz zavoda in župnije, zlasti ob akademijah in praznikih.

Leta 1991 se je preselil v Ljubljano, v salezijansko hišo v Rudniku, kjer se je povsem posvetil prevajalskemu delu. Poleg mnogih salezijanskih del je prevedel tudi vrsto pomembnih cerkvenih dokumentov in s tem obogatil cerkev na Slovenskem.

Več kot 25 let je – najprej iz Želimlja in nato iz Rudnika – z izredno ljubeznijo in velikodušnostjo ob koncu tedna odhajal v Marijino svetišče na Brezje, kjer je maševal ter ure in ure preživel v spovednici in delil ljudem zakrament sprave in odpusčanja.

Čeprav je g. Franc že v mladosti začutil v sebi bolezen, ki ga je nato vztrajno spremljala, je vendar dočakal visoko število let. Zato je lahko z veseljem in hvaležnostjo Bogu za dar duhovni-

kega poklica zapel najprej zlato in pred dvema letoma še biserno mašo.

Kmalu potem, ko se je prvega februarja lani ves ganjen in prevzet zahvalil Bogu za 90 let življenja, je začel čutili, da njegove življenjske moči slabijo. Odložiti je moral svoje priljubljeno prevajalsko delo in elektronske orgle v njegovi sobi se niso več oglašale. Da bi mu lažje zagotovili potrebno oskrbo, se je 29. julija preselil v prenovljen salezijanski dom na Trsteniku pri Kranju. Čeprav se je skoraj do zadnjega dne redno udeleževal skupnega bogoslužja in drugih srečevanj skupnosti, je njegova življenjska moč vidno pešala. Miren in vdan, okrepčan s svetimi zakramenti, je mirno in skoraj neopazno prestopil prag večnosti. Mir, ki ga je dolga leta delil ljudem, je postal tudi njegov delež v zadnjih trenutkih življenja.

Duhovnik Franc je bil vesel in srečen, da je lahko opravljal službo duhovnika in vzgojitelja mladine po don Boskovem zgledu. Rad je živel v skupnosti sobratov in med mladimi. Njegova posebna skrb in ljubezen je veljala vzgoji novih duhovnih poklicev. Pogosto nas je spominjal, da moramo biti salezijanci kot don Bosko vzgojitelji duhovnih poklicev za celotno Cerkev. Tudi veselje ob zlati in biserni maši ter svoje trpljenje v zadnjem obdobju življenja je daroval Bogu kot veliko prošnjo za nove duhovne poklice. Verujemo, da bo odslej naš veliki priprošnjik pri Bogu za novo poklicno rodovitnost v Družbi in Cerkvi.

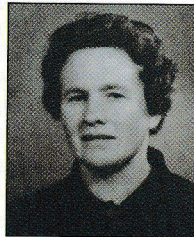
*iz nagovora ob pogrebu,
Lojze Dobravec, inšpektor*

KAROLINA KOLAR

mati salez. duhovnika
* 3. 11. 1922 + 25. 10. 2001

V soboto 27. oktobra 2001 smo se na pokopališču v Vojniku pri Celju poslovili od rajne Kolarjeve matere Dragice. Dva dni pred tem se je njena življenjska pot iztekla v celjski bolnišnici, kjer je iskala pomoč zaradi neozdravljive bolezn, ki jo je avgusta privezala na bolniško posteljo.

Rajna mati se je rodila 3. novembra 1922 v ugledni Špesovi družini v Malih Dolah, ki so takrat spadale pod župnijo Nova Cerkev. Kot najstarejša dekle v družini je morala prijeti za vsa kmečka opravila in pomagati številnim bratom in sestram, da so stopali v življenje. Tako je bilo vse njeno življenje tesno



povezano z zemljo, trdim delom in negotovostjo, ki so jo še v dodatni meri večale razmere v času 2. svetovne vojne in v letih po njej. Kmalu po koncu vojne si je z močnem Julkom ustvarila družino, v kateri je našlo dom šest otrok. Potrebno je bilo postaviti dom, potem ko je družina več let gostovala. Za ceno velikih žrtev in odrekanj sta zgradila hišo. Samo po pridnosti in zavzetosti rajne matere je bilo mogoče poskrbeti za vse potrebno, saj je skromna delavska plača komaj zadoščala za pokrivanje rednih izdatkov. S svojo skrbnostjo in preudarnostjo ter velikim čutom dolžnosti je otrokom ustvarila topel dom, kamor so se radi vračali, potem ko so se razkropili po svetu. Poskrbela je, da so si lahko pridobili izobrazbo in poklice, s katerimi so se odgovorno vključili v življenje. Sin Bogdan je postal salezijanec in duhovnik. Ko je pomoževi smrti ostala sama, sta ji skrb za dom in gostoljubnost postali najpomembnejši. Postala je skrben varuh domačega ognjišča, ob katerem je sprejemala obiskovalce in jim ponudila dobrote, ki jih je pripravljala za takšne priložnosti. Vsak obisk ji je prinesel novega veselja in moči za dneve, ko je ostala sama. Ko ji zadnja leta zaradi bolezni ni bilo več dovoljeno, da bi odšla na njivo ali poskrbela za domače živali v hlevu, je najraje sedla k oknu v kuhinji, vzela v roke Družino ali Salezijanski vestnik ... Posebno veselje ji je prinesel obisk domačega župnika T. Pergerja ali ko so se pri njej ustavili salezijanci iz Celja. Zavzeto je spremljala dogajanje ob cerkvi na Rakovniku ter zlasti razvoj želimeljskega zavoda, saj ji je izobrazba pomenila dragoceno vrednoto.

Pogrebno mašo in slovo na pokopališču je vodil mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej. Ob njem je sodelovalo blizu štirideset duhovnikov. Slovesa so se udeležili tudi bogoslovci mariborskega bogoslovja in vodstvo semenišča. Domači pevski zbor je spremljal bogoslužje v cerkvi in se s pesmijo poslovil ob grobu. Domačin, mariborski stolni župnik, msgr. Slavko Lipovšek ji je izrekel besede slovesa. V imenu salezijanske skupnosti in sodelavcev Teološke fakultete se je od rajne matere poslovil prof. dr. Alojzij S. Snoj, dekan fakultete. N.R.

JOŽE WAGNER

Ko smo bili prijatelji don Boska zbrani pri pobožnosti zadnje nedelje v naši kapeli (v Mariboru), mi prinesejo na oltar listek: umrl je Jože Wagner. Osebo se ga dobro spominjam. Vsako leto je za praznik Marije Pomočnice priromal

na Rakovnik. Pravijo, da ga je Marija pred več leti čudežno ozdravila. Zadnja leta pa je moral spet uporabljati palico. Pred dvema letoma je še bil v naši kapeli. Umrl je doma, spokojno in vdan v Božjo voljo. Pogrebnih slovesnosti na mariborskem Pobrežju, ki jih je vodil msgr. Tement, se je ob sorodnikih in prijateljih udeležilo kar šest duhovnikov. Ivan Zupan

ANGELCA GAGEL

23. julija 2001 se je po hudi in dolgotrajni bolezni od zemeljskega življenja poslovila don Boskova sotrudnica ga. Angelca Gagel. Svojo mladost je preživljala v svojem domačem kraju Rafočah v župniji Brdo pri Lukovici v desetčlanski družini. Življenje v času njene mladosti je klesalo klene osebnosti, kakršna je bil rajna Angelca; bila je pogumna žena, ki je nosila v svojem srcu in na svojih ustnicah sporočilo don Boskovega gesla: »Daj mi duše!« Bila je pogumna, ko je bilo treba zastaviti besedo v obrambo Cerkve, papeža, škofov, vere. Ko je šlo za temeljne pravice poštenja, se ni ustrašila nikogar, tudi svojih nadrejenih ne. Prav zaradi te svoje odločne drže so jo sodelavci spoštovali in cenili. Več let je bila telefonistka na Rakovniku v Ljubljani. Njen odzivni glas na telefonski klic je bil vedno prijazen. Hkrati pa je v takih trenutkih, in tudi sicer, vedno izrabila priložnost, da je obiskovalcem v vratarnici spregovorila besedo o Bogu in mnogim dajala pogum in novo upanje. Kako je bila cenjena, dokazujejo tudi številni obiski, ki jih je imela, posebno v letih, ko je bila upokojena. Pokopali smo jo v njenem rojstnem kraju Rafočah. Salezijanci smo ji posebej hvaležni za nesebično služenje v zavodu na Rakovniku, kamor je rada prihajala tudi kot sotrudnica in častilka Marije Pomočnice. Naj ji Marija izprosi uživati večno veselje pri Bogu, v katerega je tako trdno verovala in upala. P.B.

MARIJA OGREŠEVIČ

Rodila se je 14. aprila 1931 v Podgori, v župniji Videm – Dobropolje. Stanovala je v Cerknici. Sredi zavzetega dela je zaradi kapi 3. novembra 2001 na hitro odšla k Bogu.

Petnajst let je na raznih programih salezijanske mladinske pastorale (zlasti za razne skupine iz Cerknice) kuhala v koči na Uskovnici in v Ankaranu, pa tudi v cerkniškem župnišču za vse večje slovesnosti. Sodelovala je tudi pri župnijski Karitas – obiskovala je bolnike po domovih za ostarele. Naj ji Gospod obilno povrne za vsa njena dobra dela.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Avsec Valentina, Trzič
Bojnc Marjeta, Bogojna
Cafuta Terezija, Maribor
Cеровec Drago, Jakobski Dol
Dolinar Marija, Grize
Galun Štefanija, Metlika
Gregorčič Ljudmila, Kobarid
Hočevar Marija, Ravne na Kor.
Horvat Elizabeta, Brattonci
Hribar Cita, Ljubljana
Hribernik Marija, Špitalič
Janežič Minka, Ljubljana
Jerič Ivan, Gančani
Jerič Marija, Gančani
Jurc Marija, Ravne na Koroskem
Kežman Anica, Brežice
Kolar Karolina, Vojnik, mati salez. duh.
Kolenko Feliks, Lendava
Kolenko Marija, Dol. Bistrica
Kotar Marija, Dole pri Litiji
Kuhar Marija, Veržej
Lapanja Zofija, Ponikve – Slap
Libnik Marija, Ilirska Bistrica
Mandelj Marija, Ivančna Gorica
Mauer Dušan, Ljubljana
Medvešek Marija, Cerklje
Mlakar Sonja, Ljubljana
Muršak Vlasta, Lenart v Sl. Goricah
Novak Ana, Brežice
Novak Marija, Šmarje pri Jelšah
Ogreševič Marija, Cerknica
Oražem Franc, salezijanski duhovnik
Pavli Marija, Jesenice
Pečar Marija, Brežice
Petrič Karolina, Cerknica
Praviček Olga, Ljutomer
Pregelj Francka, Col-zelo zavzeta poverjenica SV
Pucko Štefan, Gančani
Rajner Katarina, Metlika
Rajšp Ferdinand, Lenart v Sl. Goricah
Rebec Julka, Ilirska Bistrica
Repozv Francka, Zagorje
Rojc Berta, Voličina
Skender Zora, Vas
Sorec Ivana, Sv. Lovrenc
Starc Adela, Maribor
Škapin Marija, Kamnik
Škrbec Jožefa, Grahovo
Šmigovc Maks, Šmartno ob Paki
Veber Jože, Maribor
Vidrih Francka, Vipava
Vovk Amalija, Sevnica
Zorč Fani, Bovec
Živič Nežka, Ljubljana

V molitve priporočamo tudi vse pokojne molivce, katerih imena niso bila objavljena v SV, ker svojci niso sporočili njihove smrti.

BLED

- 01.–03. februar: za birmanke
 08.–10. februar: za birmanke
 15.–17. februar: za birmanke
 19.–21. februar: za najstnice (dekleta 6.–8. razreda)
 15.–17. marec: priprava na veliko noč, za dekleta
 22.–24. marec: priprava na veliko noč, za dekleta

*Prijave: s. Majda Pangersič, Partizanska 6. 4260 Bled;
 tel. 04/574.1075, e-mail: majdap@s-net.net*

POSTNE DUHOVNE VAJE

- MIR. GRAD: 15.–17. februar
 BLED: 22.–24. februar
 BLED: 01.–03. marec
 VERŽEJ: 08.–10. marec
 POHORJE: 15.–17. marec

*Prijave: Jože Vidic, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/709.6880,
 gsm 040/352.102 (Košnik), e-mail: marko.kosnik@siol.net*

ŽELIMLJE

- 01.–03. februar: za fante in dekleta 7.–8. razreda
 08.–10. februar: za fante in dekleta 4.–6. razreda
 22.–24. februa: za fante in dekleta 7.–8. razreda
 08.–03. marec: za ministrante
 15.–17. marec: za srednješolke/ce

*Prijave: Peter Pučnik, Želimlje 46, 1291 Škofljica
 tel. 01/4702.123, gsm 040/360.729, e-mail: peter.pucnik@guest.ames.si*

ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

- KOPRIVNIK: 08.–10. marec

*Prijave: Janez Potočnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
 tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si*

ZA ČLANE ZDRUŽENJA MARIJE POMOČNICE

- VERŽEJ: 12.–14. april (odhod z vlakom iz Ljubljane prek Celja)

*Prijave: Ivan Turk, Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej,
 tel. 02/588.90.60 ali 040/533.440*



RAKOVNIK

PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

ROMARSKI SHOD

27. januar (nedelja):
 zunanja slovesnost ob 15.00,
 ki jo bo vodil ravnatelj
 Gimnazije Želimlje
 prof. Tone Ciglar

LITURGIČNI PRAZNIK

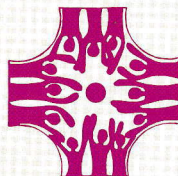
31. januar (četrtek):
 praznik sv. Janeza Boska,
 celodnevna adoracija,
 priložnost za spoved,
 maše ob 7.00, 10.00 in 18.30.

OTROŠKI PEVSKI ZBORI

3. februar (nedelja):
 generalka ob 12.30,
 maša ob 15.00.
 Prepevalo bo več sto otrok
 (kakah 30 zborov)
 ob spremljavi orkestra
 Glasbene šole Rakovnik.

GIMNAZIJA ŽELIMLJE

INFORMATIVNI DAN



15. in 16. februar
 tel.: 01/4702.100



Oče učitelj in prijatelj

»O Bog, ne dopusti, da bi umrl!«

Prva nedelja julija 1846 (don Bosko ima 31 let). Po ubijajočem dnevu v oratoriju in po žgoči vročini je don Bosko, medtem ko se je vračal v svojo sobo v zavetišču, omedlel. Odnegli so ga v posteljo. »Kašelj, huda vročina, krvavitev.« Vse to naj bi pomenilo »vnetje rebrne mreže z visoko vročino, izkašljevanje krvi«. To je bila za tiste čase silno nevarna bolezen, zlasti če je bolnik že bruhal kri.

»V nekaj dneh se je zdelo, da je z menoj konec.« Podelili so mu popotnico in bolniško maziljenje. Po odrih mladih zidarjev, po delavnicah mladih mehanikov se je naglo širil glas. »Don Bosko umira.«

Tiste večere so prestrašeni ubogi fantje po skupinah prihajali v sobico zavetišča. So še v umazanih delovnih oblekah, z obrazi belimi od apna.

Niso še večerjali. Jokajo in molijo: »O Bog, ne dopusti, da bi umrl.«

Zdravnik je prepovedal obiske. Bolničar (ki ga je markiza takoj poslala don Bosku) je vsakemu preprečil dostop do bolnika.

Fantje so bili obupani: »Pustite mi, samo videl bi ga rad.«

»Ni treba, da bi govoril.«

»Samo besedo, eno samo

besedo bi mu rad rekel.«

»Če bi don Bosko vedel, da sem tu, bi mi gotovo dovolil vstopiti.«

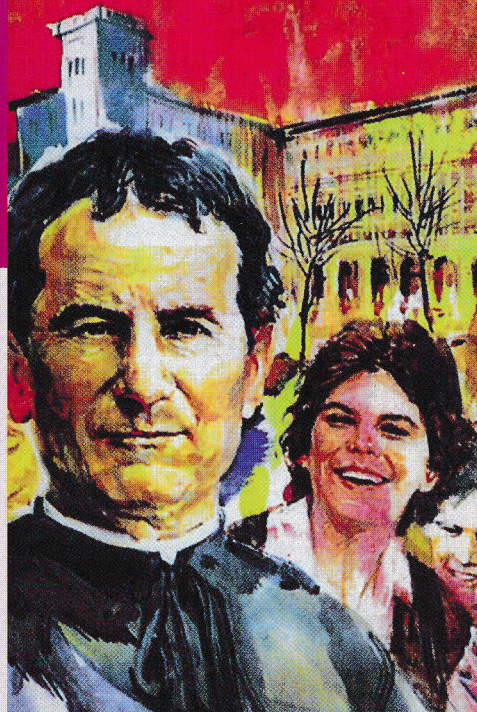
Osem dni je bil don Bosko med življenjem in smrtjo. Bili so fantje, ki v tistih osmih dneh pri delu na žgočem soncu niso poskusili požirka vode, da bi iz nebes iztrgali njegovo zdravje. V svetišču Tolažnice so se mali zidarji vrstili dan in noč. Vedno je bil kateri na kolenih pred Marijo. Nekaterim so se oči zapirale od dremavosti po 12 urah dela, toda vztrajali so, ker don Bosko ne sme umreti.

Nekateri so v nezavedni otroški velikodušnosti obljublali Mariji, da bodo molili rožni venec vse življenje, drugi, da se bodo postili celo leto.

V soboto je imel don Bosko najhujšo krizo. Bil je brez moči in najmanjši napor mu je povzročal bljuvanje krvi. Ponoči so se mnogi bali konca. Vendar ga ni bilo.

Obrnilo se je na boljše, bila je milost, ki so jo iztrgali fantje Mariji, ker niso smeli ostati brez očeta.

Neke nedelje proti koncu julija se je don Bosko, opiraje se na palico, napotil v oratorij. Fantje so mu tekli naproti. Večji so ga prisilili, da se je usedel na velik stol, ga vzdignili na rame in ga zmagoslavno ponесли do dvorišča. Mali don Boskovi prijatelji so peli in jokali, jokal je tudi on. Vstopili so v kapelo in se skupaj zahvalili Gospodu. V tishini, ki je postala nape-



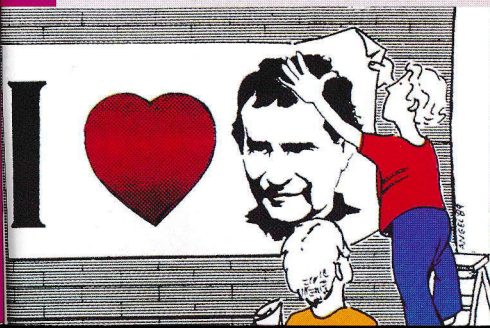
ta, je don Bosku uspelo izreči samo nekaj besed: **»Svoje življenje dolgujem vam. Vedite pa, odslej ga bom vsega porabljal za vas.«**

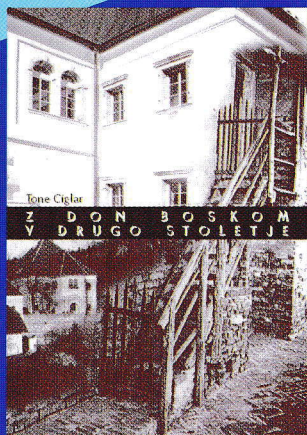
To so največje besede, ki jih je don Bosko kdaj izgovoril v svojem življenju. So 'slovesna zaobljuba', s katero se je za vse življenje posvetil fantom in samo njim. Druge velike besede, nadaljevanje teh, je izrekel na smrtni postelji: »Povejte mojim fantom, da jih vse pričakujem v nebesih.«

Zadnje moči, ki jih je don Bosko še imel tistega dne, je uporabil, da je govoril s posamezniki, »da bi spremenil zaobljube, ki so jih prenekateri storili brez potrebne premišljenosti, ko sem bil v smrtni nevarnosti, v izvršljive reči«. Koliko čutečega srca je bilo v tem!

Zdravniki so predpisali dolgotrajno okrevanje s popolnim počitkom. Don Bosko je šel v Becchije v hišo svojega brata in svoje matere. Fantom pa je obljubil: »Ko odpade listje, bom spet sredi med vami.«

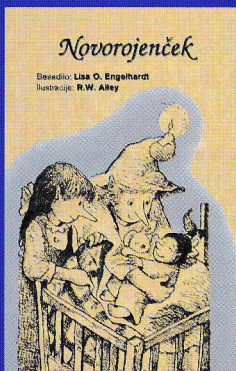
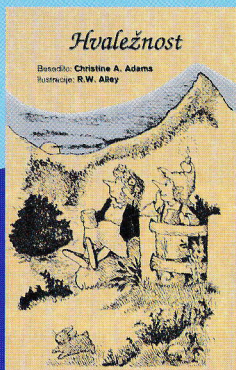
T. Bosco, *Za vas živim, Ljubljana (Salve), 2001, str. 110s.*





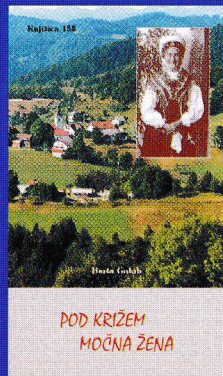
Tone Ciglar
Z DON BOSKOM
V DRUGO STOLETJE

Vse, kar je obdajalo tega svetnika, nas nagovarja v novih iskanjih, upanjih in hrepenenjih. Avtor išče v svojih meditacijah povezavo med preteklostjo, sedanjostjo in prihodnostjo. Povezovalni člen pa je mladostnik, ki išče sogovornika.



TERAPIJA OD A DO Ž.

Nova zbirka knjižic za srednješolce, študente in mlade družine. Knjižice govorijo o praktičnih vprašanjih in vsakodnevnih problemih. Dajejo kratke, a čimbolj celostne odgovore na vprašanja in so neke vrste priročna "terapija od A do Ž". Izšli sta dve: **Hvaležnost** in **Novorojenček**.



Berta Golob
POD KRIŽEM MOČNA ŽENA

Mati je nikoli izpeta pesem. Je ena sama za vse življenje. Blagor narodu, ki ima veliko takih mater, kot je bila Snopkova mama.

www.salve.si

info@salve.si



založba
 trgovina
 priprava za tisk
 video

tel.: 01 427 73 10 • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana